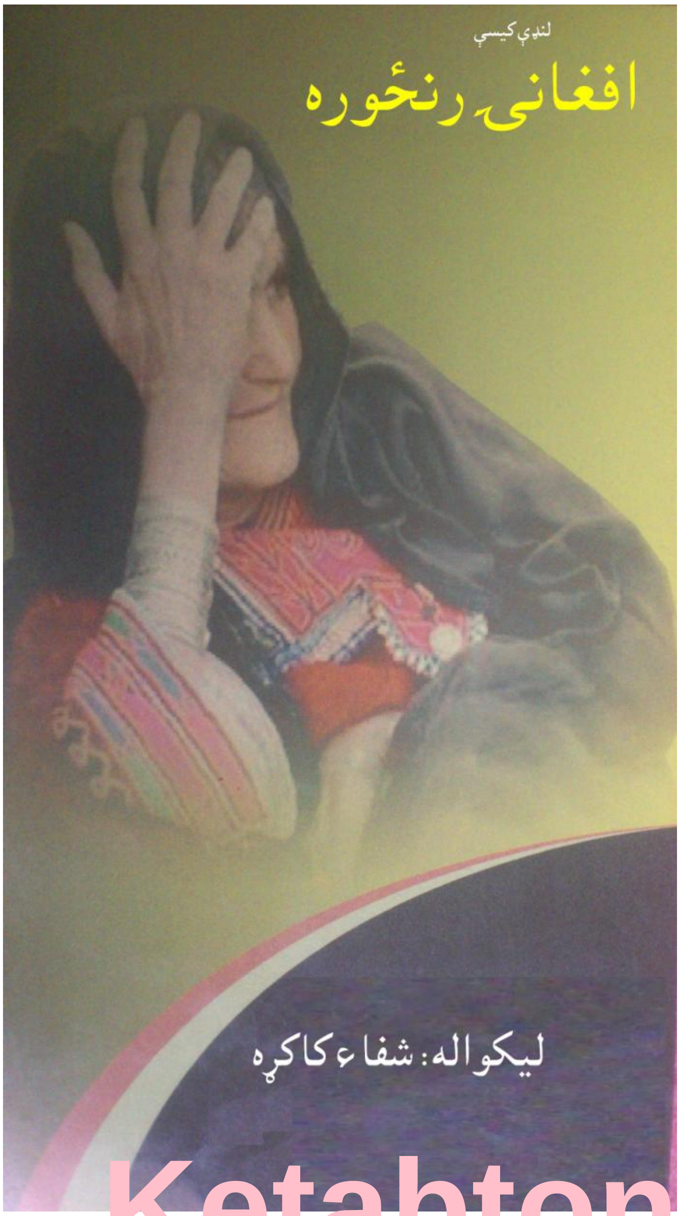

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د چاپولو حق یې له لیکوالې سره دی

دکتاب نوم	افغانۍ رنځوره
لیکواله	شفاء کاکړه
دچاپ شمیر	(۱۰۰۰) ټوکه
دچاپ کال	جنوري ۲۰۱۵ ع
کمپوز	عبدالقادرمجرم

بیه ۲۰۰ روپۍ

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلا سیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زه خپله دغه د لنډو کیسو ټولګه خپلو ګرانو وروڼو محمدګل مینه وال ، محمدنور روښان، غلام قادر سارنګزئی او غلام سرور سارنګزئی ته ډالۍ کوم چي هر وخت یې زما مرسته کړې او هر کله یې زما ستاینه او روزنه کړې ده او ماته یې بې حده داد او مینه راکړې ده

....

شفاء کاکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

خبرې خو ېخي ډېرې دي که څه هم زه خبرو لیکلو ته کښېنم
نو کتاب نه کتابونه   به په ډك شي خوزه به داهڅه وکړم چې
دګرانو لوستونکو وخت په خپلو خبرو وانخلم .
زه منم چې زه نه یوښه لیکواله ، نه افسانه نګاره یم ، کېدای شي چې
ډېروخت مې پر دغو سترګې پټې کړې هم وي خواخر هغه وخت هم
راغلی چې زه یې پردې مجبوره کړم چې د ټولنې رنځونه او دردونه په
خپله ماته ګډه زدکړه د لستونکو تر لاسونو پورې ورسوم ، دا هڅه
مې وکړه چې په کومو رنځونو زموږټولنه اخته ده ، کوم څه چې به
ما ولیدو یا به مې له چا څخه واورېدل زه هروخت خپل ضمیرپردې
مجبوره کولم چې دابوج له ځانه لېرې کړه ،
په ډاګه نارې کړه چې دارنځونه اودردونه به موږترڅوځ غمو راشې چې
ټول خپله ملامتیاومنواودې خپلې رنځوري ټولني ته مخ ورواړووپه
کومه کښې چې دچادحقوقو،روایاتو،ددین،مذهب ،ثقافت،تهذیب
،اقدارو،ژبې خیال ساتلوورڅ ترهغه بله کمې محسوسه وو خلګ
دخپلوښواقدارو،روایاتوقدرپرېږدي دېرېدوخویونه خپله وي دخپلې
ژبې په ویلوشرمېږي په داسي ټولنه کي به څنګ څوك
داتفاق،عدل،انصاف توقع وکړي
په کومه ټولنه کي چې هرسړی دخپل سرباچاوي اوسیالي یې هم له
ښځي سره وي دخپلي مور،خور،لوراوخپلي ښځي حق تلفي کوي دې
نارینه چې دخپل ځان اصلاح نه ده کړې دټولني به څه اصلاح وکړي
اوس که څېرې هلك یانجیلۍ یوناوارړه کاروکړي بیادرستي ټولني په
خولهٔ کي داخبره وي چې موریې سم تربیت نه دی کړی دمورغېږاوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسګاه ده هوموږمنوچي اوله درسګاه ودې ته بيايوځك هم فکرنه کوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته څنګه په څه حال کي دخپل اولادساتنه کوي يايې وکړي چي ددې وخپلوغوښتنواواختياراتوته لاس رسی نشه چي له دې سره ددې په تعليم کي فرق کيږي هغه که ديني وي که عصري داځه چي په خوراك څښاك،پوښاك په ورکولوددې په مينه اودجائداد نه وکولوکي لاهم فرق ښکاره دی

دايوه زۀ نه هرڅوك مني چي دمورغيږاوله درسګاده نوبياراشی چي پردې حقيقت هم سترګې نه کړوپټي اول موږپه ديني اوعصري علوموپه زېوروپوښودا اختيارورکړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي نوددې اولادبه صحت منده هم بلېشعور وي که نه وي نوبه يې حال هم دغه وي لکه اوس چي پرپيرانوملايانوډاکټرانويې نفس وخېژي خوبياهم علاج نه کړي پيدا

دډاکټرومريض ته سترګې ختلي وي دپيراوملاوتورپسه ته اوخوارني ښځي په دې شرمېږي وډاکټرته خپلې ناروغی حال نه شي ويلای

هم دارنګ زموږوښځوته له خپله داسه ورپېښنه ده که خوښې وي که يور اوکه مړوروي چي دخپل حق غوښتنه کوي نوهغه بله ورته وای چي خورجاني پرخولۀ لاس ونيسه دادپښتنومتل دی وای (دلوراوخوردنياجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)که چېري بياهم يوه ښځه دروانېدلوهڅه وکړي نوهغه وخت کيسه ترکيسه تېره شي راشي دخلګوخولوته ولوېږي بياخوخپله ټولنه وموږته ډېره ښه معلومه ده

کله چي يوازي شم واخدای ته داخواست وکړم چي زموږدټولني وروڼواوخويندوته دومره وس ورکړې چي خپل حق وپېژني اوپرداسي تعليم يې مخ شي چي دټولو پښتنو،مسلمانانوپه ګټه تمام شي زماوهرپښتانه مسلماورورته دابرخه ورنصيب کړې چي دخپلي مور،خور،لور،مايني حق تلفي نه کوي په شرعي اوقانوني طرزخپل حقوق ورکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ستاسوپام دې ته رااړوم چي مادخپلواولنيوافسانو ټولګه چي د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسه کوشش کړی دی که څه کمي اوبشي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چي زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده

اوس که دلته دعبدالقادرمجرم صاحب يادونه،نه کړم وه نوبې انصافي به وي چي دی له کلاسيف الله څخه کوټي خاص کالج ته راغلی ماخپلي لنډي کيسې ورکړې ده زمادومره حوصله افزی وکړه چي زمازړهٔ داغوښتو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شي پاته داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې سره سره يې زمارينمائي هم کړې ده

په اخيره کي زهٔ پښنه يم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه ده کړې خوله پښتوسره مينه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدايه پاکه دا دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره مينه وکړي

په درناوي

شفاء کاکړه

ډګري کالج کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبر ځانګو

انارګلۍ په ځو ځو واره حال ور تېر کړی چې راشۀ زۀ درسره ځم ـ
هغه د چا خبره " د مېړۀ يې په ايمان پاستی نه غوړېدو" ـ
يو ماښام چې لمر ولوېدو، ښه تياره شوه ـ دا د بابا او مورکۍ له کوره غلې غلې راووته، مخه يې وکړه ، د مېړۀ د کور په خوا روانه شوه ـ پر لاره ډېره وار خطا روانه وه ـ کله به يې شاته وکتل ، کله به يې پر لاره يوې او بلې خواته کتل ـ له شا يې په دې کتل چ ې بابا را پسې رانه شي ـ
يوې او بلې خواته يې په دې وار خطا کتل چې د سحر وړې لېوان يا پر لاره بل يو ځوك رانه شي، تر لاس به مي ونيشي د پلار کور ته به مي بېرته بوځي ـ
د مېړۀ کور ته چې ورسېده ، د دوو خونو تر مخ چې يوه د بوټو کوټه پروته وه، وهغه ته يوګړۍ کښېنسته، شا و خوا يې وکتل ـ چارد يوالي نه وه ـ که څه هم يخ وو خو دې له وارخطايي او منډو خولې کړي وې ـ له يوې خوا که وېره ور پسې وه ،له بلې خوا يې په خونه کې خبر ې اورېدلې ـ پلاروخپل زوی ته ويل ته پرکورناست يې مزدورۍ ته نه ځې پېغله ښځه دي دبل پرکورناسته ده ـ په دې يې تسلي وکېده چ ې ځوك به را ووځي ـ
يو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خونې يو سړی راووتو،دې ټوخ وهل ـ سړي يې له بوټوسره سايه وليده ـ ږغ يې باندي وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ، جمالي یو جواب نه وو.

" ځوکه یې؟" -

سوکه سوکه ور نژدې شو " ولي ږغ نه کوې، ځوکه یې" -

بېرته غبرګ شو. دې داسي محسوسه کړه " سړی ووېرېدو - داسي نه

وي لرګی یاکاڼي ته لاګړي له واره به دي وولي" -

سړی چې تر دروازې ورغلی په خونه یې سر ور دننه کړی " مورې! ته

راشه زموږ د بوټو له کوټي سره یوه ښځه ناسته ده ګوره چ ې ښځه ده

که لابله بلاده" -

مور یې له خونې لالټین په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راووته - دې

چې دا ناسته ولید ه ټول وجودیې له یخ او وېري ریږدیدو - دوی که به

هر ځو وویل

" ځوکه یې؟" -

د دې له خوا جواب نه وو.

" ښځې! ته‌دا ښځه تر لاس ونیسه، خونې ته یې در وله، ښۀ اور ور بل

کړه - یخ به وژلې وي بیا به په کراره حال حوال ځیني وکړو" -

ښځې یې تر لاس ونیوه ولاړه یې کړه - دوی ټول بلې خونې ته لاړ -

ښځه چې یې دننه اور ته کښېنوله ، ویې پېژندله چ ې دا انارګله ده ،

زما او ستا مړور.

خسر یې وبالښت ته پروت را جګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

" ښځې! دا څۀ وايې ـ دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو ـ خير ته چای، ډوډۍ ور کړه، اور ته يې کښېنوه چې يخ يې له زړۀ ووځي ـ زۀ سوچ پر کوم " ـ له دواړو زامنو يې صلاح کوله
" څۀ په کوو، بېرته يې د شپې ور ولو که........"
مشر زوی منور " بابا! دې ښځې وماته په څو څو واره حال را تېر کړی چې راشه، زۀ در سره ځم ـ ما سر نه خلاصاوو ـ اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پيداکېږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شي" ـ
" بيا څۀ کول په کار دي؟" ـ
" بابا تر دې ښه خبره نشته چې دلاور ور ولېږو،پلار ته يې حال ور کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسېده" ـ
دلاورکوټ په غاړه کړی، څادر يې پر سر تاؤ کړی،له يو غټ لرګي سره روان شو ـ
سهار يې ملا را وستو د منور او انارګلې نکاح يې وتړله ـ دواړه يو پر بل دومره ګران وو ـ هغه د چا خبره لکه (مجنون او ليلا)ـ يو کال لا نه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کې په حق ورسېدو ـ
انارګله داسې څه بې چارې غوندې ښکارېده (نيمه لېونۍ)چې د کلي يو ښځه به وراغله، دې به خپل تندی ټکاوه " زما دې نصيب تر خاورو لاندې شي ـ يوار خو پېغله وم د پلار پر کور مې کلونه وشو،ناسته وم ـ په دوی ولور نه جوړېدو ـ چې بې شرمي مې وکړه، پېغورونه مې پر ځان يوړو، هغه دا دی کال لا نه دی پوره دی مړ شو" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کال پس يې ودې بل زوی ته کښېښوله . هغه يې دوه کاله پس یوه لور وشوه . چې پیداسوه له هغې ورځې يې خولۀ وازه نیولې وه چغې يې وهلې خولۀ يې نه سره ورتله . تمامه شپه او ورځ به دا او خوابښي ورته ناستې وې .
په څو څو واره يې مېړۀ ته وویل " سړیه! دا ماشومه ډاکټر ته یوسه، دا خو چې پیداشوې ده چېغې وهي، خولۀ يې نه سره ورځي" .
"ښځې! بابا ته ووایه چې یوېې شي، زۀ يې نۀ وړم" .
" ته نه شرمېږې چې په سپین ږیري پلار يې وړې . ته به اوږدې پښې کور پروت يې" .
" تۀ عجبه ښځه يې سر نه خلاصوې چې یویې شم په خدای که په خپل کور کي د بابا او مورکۍ له پېغورو ځان خلاص کړم . راته وای به تۀ خو هغه يې چ ې د اولو دوو میاشتو لور دي په غېږ کي واخېسته ،ډاکټر ته روان شوې".
" سړیه! زۀ څۀ په وکړم . هغه مورکۍ خواره را سره په عذاب ده . بابا ته مي په څو خواره ویلي دي دی وای"د ماشوم د پاره ژړا ښه ده ، په خوانو ښځې يې ژړا ښه ګڼله ". مورکۍ خواره کله د شپې پرکوروسمه شي ده اووه دروازو خاوره راوړي مالګه ،سره مرچ ور سره ګډ کړي، په اور کي يې واچوي . کله پر هګۍ زرغون سپنسی تاؤ کړي په اورکي يې پټه کړي . کله يې د ماشومي وسرته په کاسه کي اوبۀ يښي وي ، سکروټې را وا خلي په کي وژني يې . کله نوښادر(خوری)په اورکي واچوي چې هغه جوش وخوري ، دا يې را وکاږي بیا ورته ګوري وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې دا زما په خيال نه نر،نه ښځ ې نظرکړې ده ،دابه وي اسر ـ خواره سپېلني راوړي ورته لوګی يې کړي" ـ

"ښځې! په دې سر خلاص کړه که سپېلني ورته لوګی کو ي ،که سپېرکۍ ـ ماته چې بله ورځ رانه شې او نه داخبره راته وکړې ـ خدای دې وکړي چې دستي مړه شي" ـ

شپه انارګلۍ او خوابنې ورته تېره کړه ـ سهار خوابنې، پلار او زوی دواړو ته ښېرې کولې چ ې ماشومه يې په غېږ کي واخ ېسته ، انارګله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو، د دهٔ د کور له شا لوړ د غرهٔ په لمن کي د هديرې دسمالونه رپېدل ـ

د ملاصاحب په کور ور دننه شو، انارګله او خوابنې د ماپښين لمنځونه د ملاصاحب په کور کي وکړو ـ مورا چای راوړې ، دومره خوندېې وکړو چې انارګلۍ داسي محسوسوله چ ې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخيستی ـ د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خونې ته ورغلې، خوابنې د ماشومي کيسه ورته وکړه ـ

ملاصاحب له دم او تعوېزه وروسته وويل " په ښه ورځ راغلاست ، نن د زيارت ورځ ده، سبا له جمعه ده ـ داسي به وکړئ زيارت ته به ورشئ ،هغه تر ټولو لوړ چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نيکه دی ـ تر نيکه لږ را لاندي زما بابا پټ دی ،له هغه وروسته نوره هديره ته دعاو کړئ" ـ

انارګله او خوابنې چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې ـ يو نرۍ کږه وږه لاره د ملاصاحب د نيکه او پلار قبرونو ته تللې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګلۍ له خپلې خوابنې ماشومه په خپله غېږ کې واخ ېسته ، په زحمت وختلې . که یې څه هم خوابنې په لاره کې یو وار دوه کښېښسته، د ملاصاحب نیکه او پلار ته یې دعاګانې وکړې . یو څو کانې یې له یواو بل قبر څه را واخېستو .

خوابنې ورته وویل " لورې! تهٔ ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه . سوکه سوکه در تویېږم (کوزېږم)د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، تهٔ به هم راشې . اوس دلته لنډه ور توي شه، په هدېره کې به وګرځې هغه راغلې ښځې به هم ووینې".

انارګله هم له هغه ځایه په قبرونو کې را روانه شوه . په قبرونو کې یې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره ، پر چا مات بنګړي ،پر چا ډېر تعویذونه پراته . یویې سلګۍ تر غوږ شوې چې شاته یې وکتل ،یو تازه قبر چې ډېره سپین سر ي ښځه ورته ناسته وه ، ژړل یې . دسپین سرې خواته ورغله، ورته ودرېده .

سپین سرې سر را پورته کړی، له اوښکو ډکې،تکې سرې سترګې یې دې ته ور واړولې . داسې ښکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو. دې ته یې پورته کښېنته حېران حېران کتل .

" لورې! له کومې خوا راغلې . تهٔ خو صفا زما ونازکه لور ته شوې یې . هغه ډول نری جګه، ژړ مخ، جګه پوزه ، تور ګڼ وېښتان . د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو" .

انارګله " مورې! څهٔ په وشو؟" .

"لورې! لس ورځې یې کېږي چې وفات شوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" موري! څۀ ناروغي يې وه او د څو کلو وه" .

"لورې!د اوولس،اتلس کالو. په دولسم کي يې سبق ويلو . يوه ناروغي يې نه وه، زهر يې وخوړل".

مورکۍ بيا په ژړا شوه . هلته د انارګلې تاځيله وه چې خوابدې به مي انتظار کوي چې مورکۍ لږ ګډاره شوه ، انارګلي بيا په تاځيله څو ورځي خيني وکړې .

"لورې! ورونو يې مړې وکړی . يوار خو له ځايه بې ځايه شو . څو کاله مو له يوه او بله خانه سره مينې کولې . ورونه يې دوه په جېل کي وو ، يو او بل مو ور ليږلو هغه ننواتي پرکولې چ ي يو ډول روغه راسره وکړي . په څو څو واره خلګ ورغلو، هغو يو کانړی له بله مات کړی (ترخپله خبره نه تېردل)موږ ښځه غواړو . که ښځه نه وي موږ روغه نه کوو.

دي خوار ې هم ډېر تور سرونه، د خدای رويونه ،د قران رويونه وګرځول، ما په ډنډه کي مۀ ورکوی . چې زاری يې د خدای په در نه شوې قبولې ،د پلار او ورڼو په در کي خو سوال نه پيدا کېږي چې قبليدې به .

اخر يې پلار او ورڼه مجبوره شو ،جوړه يې ورسره وکړه . په ډنډه (په جوړه يا نېکي) کي يې دا ور کړه، څو لکهه روپۍ . لور خو مي ځان د تورو خاورو شومه کړه،پلار او وروڼه يې په نوی غمه اخته کړو . اوس يې ګوره چې پای پر څه تمام شي . پلار او وروڼه خو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوي غم اخته شو،دا يې هېره شوه ـ زما خو د مور زړۀ دى زۀ يې
ښنګه هېره کړم“ ـ

انارګلۍ چې وخوابرې ته وکتل، خوابرې يې د ملاصاحب د خونو شاته
ناسته وه ـ په تاځيله په قبرونوکي راروانه وه چې يوه قبر ته يې وړه
ځانګو وليده چې ژړدې ورغله ورته کښېنسته وې ويل ” پخوانو ځومره
ښۀ ويلي دي چې لرې يې هم غم دى چې نه يې لرې هم“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دليك جواب

بسم الله الرحمان الرحيم

زما وړوکې خورکۍ سلامونه!

هیله لرم روغه جوړه به یې . لیك دي راورسېد و، له لیکه دي څه داسي ښکارېده چې پرېشانه یې . خورکۍ زهٔ پوهېږم چې په دې بې ادبه،بې شعوره معاشره کي د ښځو ژوندګران دی . دلته له خلګو دا هېر دي چې ښځه ته د مور،خور،لور په نظر هم کتل کېدای شي یا کتل کېږي . تهٔ به د دې مقابله کوې . زما او د مورکۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې کوې، لکه عصمت ورور.

ستابه په یاد وي چې مورکۍ به د بل کور ته مزدوری له تله، ما او تابه دی په سکول کي ګرځاو ۀ . مېړهٔم به هره ورځ راته ویل "تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورځ یې په غېږ کي ګرځوی . له خپله سبقه مو ځان یستلی وي " . بیاچې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره کړی چې په خپله سکول ته تلی ، مورې څومره خوشاله وو.
چې کله یې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دي ښه په یاد وي چې زموږ په کور کي که اختر ورځ نه وه نو تر اختر کمه هم نه وه .
زما ګرانې! ګوره ګوره چې د مورکۍ هغه سختري، د بل د کور مزدورۍ چې موږ ته به یې د بل د کور زړې جامې، سړې ډوډۍ راوړې، ځان یې نه په شرماوو، په موږه یې سبق ویلو.
زما ګرانې! پښتانۀ وای "طبیب هغه دی چې پر ورغلي وي" .
زماګرانې! زۀ پوهېږم چې ته به هم له دې مشکل سره مخامخ یې . د دې مقابله به په ژړا نه،په ځاپېره کوې . ته به نه یې خبره چې اته (۸) بجې کېږي ،زما ډیوټي ختم کېږي بیا به هم د بل ملګرې تر راتلو زۀ په انتظار یم چې کله هغه خپل شیفټ ته راشي ، زۀ خپلې کمرې ته لاړه شم .
دورې ښې وسوچونو ته خلاصه شم . هغه ورځې و شپې را په یاد شي، د بابا د سالنډۍ ناروغي . د څه کار کول نه وو ، مورکۍ د خلګو د کورونو کارونه کول ، لوښي ، جامې یې وینځل، ډوډۍ یې پخولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږه سبق ویل و، زما او ستاحقیقي مینه ، یو نه ختمېدونکی محبت، تقدیر په هغه غېږ کي څهم لویه کړې، په کوم کي چې یې زهٔ لویه کړې وم ـ اوس که څه هم بیاتقدیر سره جدا کړي یو ، زهٔ یې ستا د پاره او څهٔ یې د خلګو د خدمت د پاره ـ

خو بېلتون مي کله کله په کړس کړس وخندوي ـ په سوچونو کي ستا له ځنګه ناسته یمه چ ي کله د سوچونو له دنیا را غبرګه شمه، په کړس کړس مي وژړوي ـ

څهٔخبره یې چې د ژوند دا ستړې ورځې ،لوږې ،د وږي شپې په دې تېره وم چ ې ته ډاکټره شې، سرکاري نوکري مي لا تر اوسه پیدا کړې نه ده ـ پیدا کېږي که سفارش ،روپۍ یا د ځان تر عزت تېره شم ـ سفارش ،روپۍ لرم نه ،د ځان تر عزت تېرېدای نه شم ـ

خورجانې! څهٔخبره یې، زهٔ دا ټولې سختړې ستا د مستقبل د پاره تېروم ـ له ماسره د ځنګ په کمره کي دوې نورې نرسانې اوسي، کله کله راته ووای "ګلالۍ ټهٔ راځه ډوډۍ به ګډه خورو" هغه خوارې په دې څه خبر ې دي چې دا وږې وید ېږي ، روپۍ نه خرڅوي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ سهار ښۀ وختي له کمرې راو وځم چې پر سړک ودرېږم د بس د راتلو په انتظار کي ولاړه يم . د هوټلونو د هګيو،پراټو ښۀ بوی مي ببېخي ډېره زوروي . کله کله خو دومره بې صبره شم له ځانه سره ووايم چ ې ور شم ، ښې ډېرې پراټې او هګۍ را واخله، ښۀ ځان په موړکه . بېرته پښېمانه شم ،کور ناروغه پلار ، د مورکۍ د بل د کور ومزدوري، نشړۍ ورور او ستا مستقبل را په ياد شي . په دې کي بس را شي ز ۀ هغه ډول وړې ور وخېژم په بس کي په دې سوچونوکي ورکه يمه . دا ښې دي چ ې د سڪول نجونه او زۀ له ډېره وخته په يو ۀ بس کي سره ځو .

اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چ ې دا پر دې هسپتال کښته کېږي(کوزېږي) چ ې زما د کښته کېدو ځای راځي دوی، راباندي ږغ کړي "مېډم ستا د کښته کېدو ځای را ورسېدو" .

په هسپتال کي به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو کوم حېثيت دی . نارينه ډاکټران او نور استاف په کوم نظر ورته ګوري . يوه ورځ چ ې ز ۀ ورغلم پر ريسپشن ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري چای څښلې وې ،بل سګرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي.
ما و هغه تختۍ ته لاس ونيوو چ ې پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانه! دا څۀ ليکلي دي.
دۀ کټ کټ وخندل. "ګلالۍ! ته خو لېونۍ يې، په دې ځای کي کم داسي کار دی چې هغه نه کېږي".
زۀ تر تېره شوم، وارډ ته ورغلم. پر ډېوټي ناسته ملګرې مي رخصت کړه.
زما له وخته داعدت وو چ ې د ډيوټۍ ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل. په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور،رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه. حال احوال به مي ځيني واخسيتو. په دې پوښتنه، حال احوال ،رنځور، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو.
بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه. زۀ په خپل کار بوخته وم ،په دې وخت ز ۀ له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنګ پراته بېنچ ناسته وم. مورې! تاسو څۀ غواړی چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راځی، دا ظاليمان مو شکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”لورې! زموږ په حال او وطن دي خدای مهٔ خبروه“ .

د سهار لس نيمي (۱۰:۳۰) بجې به وې چ ې يو سپين ږيری کاکا راغلی، ودرېدو . خړ خيرن پټکی ، توره څيري سدرۍ ، سپين خيرن څادر يې په بغل کي نيولی وو . ”لورې! په هغه بل وارډ کي دي ډاکټر سيد غواړي“.

زهٔ له هغه کاکا سره روانه شوم چ ې ورغلو ډاکټر سيد د کاکاو رنځوره ته ولاړ وو ”کلالۍ! دا رنځوره تر لاس ونيسه ،سوکه سوکه يې ډرېسينګ روم ته راوله ، اپرېشن يې ګورو چې خراب شوی خو به نه وي“ .

ما هغه رنځوره تر لاس ونيوله ، ډريسنګ روم ته مي ور وستله، پر کټ مي پرې يستله . د پټۍ د خلاصېدو هڅه مي وکړه . ډاکټر سيد وخندل ”لېونۍ! دا ډول اپرېشن ته لاس ور وړل نه دي ښهٔ . ورشه يوار لاس واش کړه “. چې زهٔ واش روم ته ورغلم دی را پسي راغلی ”څاوس په اشارو نه پوهېږې“.

ښه پوهېږم لېکين ز هٔ چې له کوره راو وتم، مور راته وويل ”لورې! د خپل عزت به ډېر خيال ساتې“ . زهٔ په دې ستا په اشارو سر نه خلاصوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چ ې له کوره را   وتم، پلار ر اته وویل چ ې ”ښځه دي خوښېده، ورته وایه بیا ېې خوښه خپله ده“.

”نه په دې ښۀ سر خلاص کړه چې زۀ د عزت په خرڅولو، عزت نه جوړوم ”. دا ډول یوه خبره دۀکوله او یوه ما. اخر دۀ د لاس د را اچولو ه څه وکړه ، ما چیغه کړه . هغه پر کټ پروته ناروغه را پورته شوه ، له دباندي یو ه نرسه،بل هغه وارډ بووی دننه راغلو،وماته چې یې ویلي وو“په ورور مۀ راته وایه ،نیت مي خراب دی“.

”څۀ کیسه ده“.

زما ګوته په دروازه کي بنده شوه . دا چا منل، زۀ راووتم استاف روم ته راغلم . په استاف روم کي ناسته وم ، ژړل مي . هغه ډربسینګ روم ته راغلي نرسه چ ې استاف روم ته راغله راته ویې ویل ”ځولاړه شه،نن ستا پر ځای ډیوټي زۀ کوم“.

زۀ چې له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مي په لاس اشاره وکړه . په رکشه کي کښېنستم ، دې هسپتال ته ځم . په روانه رکشه کي د رکشې والا خبرې کولې“خیر خورې! په هسپتال کي دي ناروغه دی“.

هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځۀ په وشوړ".

ما یې ځواب نه کړو ور . د هسپتال په ګېټ کې رکشه ودرېده، زۀ کښته شوم، خپلې کمرې ته لاړم. په کمره کې مې په لاس کې راسره وړې کتاب په کړکۍ کې کښېښودو ، راغلم پر کټ کښېنسم، ښۀ په زوره زوره مې وژړل ، په هغه ژړا کې دې سوچونو وړې وم "خدایه! دا دې ځۀ سترې ژوندرا په برخه کړې دی . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کې مزدوره، هغه ورور نشیې چې مور، ټوله کورنۍ په نازېدو. زۀ په پرېدي ښار کې په یو او بل هسپتال کې مزدوري کوم.

مزدوره وای، مزدوري مې کولای ، مزدوري خو نه وه پېغور. په یو داسي ټولنه کې دې پیداکړې وای چ ې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره وای.

خدایه! زۀ خو دې په داسي ټولنه کې پیداکړې یم چ ې د خوانده او ناخوانده یې یو فرق ن شته. ډاکټران ، وکیلان،استاذان یې په دې بلا اخته دې، خواهیشاتو تر دې ځایه رسولې دې چې هیڅ هم درک نه ورکوي. هغه پاته یې له پرېدي جنګه نه راګرځې چې راګرځېدلې دې هغه یې په نشو اخته دې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د سوچونو له دنیا را غبرګه شوم، له ځان سره مي وویل د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي لويږي -
خورجانې! په دې بې ادبه ،بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، ځاپېړه په کار ده -

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ په مړې څۀ وکړم

نیمه شپه ده ، سړه دښادۍ خرۀ دي شړه ، تور ګړنجې یې جوړکړی دی،زۀ او ماشومان دي له خوبه ویستلو.

"ښځې! تۀ پورته شه ، ډېرې خبرې مۀ کوه . چای راپخې کړه، زۀ خرۀ کته کوم (څلوم) " .

"تا دي خدای له خرو خلاص کړي . هم دي وماته،هم دي ځان ته ګورم اچولی دی . هرهشپه پرسپېدو روان یې، یوه زۀ دا بوټې سوځم ،که یې د کور نورې ښځې هم سوځي . نورې به ښې بې غمه په خوب ویدې وي . یوه زۀ خواره به هره شپه پر سپېدو راپورته کېږم ». دوه درې واره یې له ځانه سره داسي ووئیل . د ۀ اورېدو، یوه ز ۀ خواره به راپورته کېږم ، منډې به وهم .

"ښځې! نیمه شپه ده ،خلګ مه را خبروه، خولۀ ونیسه . که درغلم بیابه دي د خیر سړي ته سترګې وخېژي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابياله ځانه سره وګوښېده . دی چې په دروازه کې ولاړ وو. يو ګوټ يې په پښه کړی وو ،هغه بل ته يې لاس کړو " ښځ بيا رښتيا که د پلار لور يې خولۀ وخوځوه".
پوه شوه چې زياته کار خرابېږي . ولاړه شوه ، پر انګېټۍ يې چائينکه کښېښووه . کوشنی زوی يې را پورته شو و چغې يې وهلې . هغه وخت بجلی نه وې ، په څراغ يې ګزاره کوله . سرې دباندې وتلی وو.
له لږ ځنډېدو پس دا راغله ، په دروازه کې ودرېده . سر يې دباندې ورښکاره کړی ، تکه توره تياره ،چوپه چوپتيا. اميان ځۀ کوې ، ملايان به لا ويده وو . يو چرګان وېښ وو ، وزرونه يې وهل ، اذانونه يې کول .
په دروازه کې ولاړه ه ، په دې سوچ کې ورکه وه چ ې " دا لېورونه مې وګوره ، ښې نوکرۍ لري ،يو په لېويز کې بل په جنګلات کې . دا زما خوار سړی وګوره چې ټول ژمی بوټي راوړي چې د کور بوټي پوره کړي بيا يې کليوالو ته په بيه راوړي اوس يې خوا ځکه په بدېده چې ډېر کمزوری وو.
چې ژمی به تېر شو بيا يې له خلګوسره په کروندو کې کارونه کول . مځکې يې ماتولې ، ښاخ تراشي يې کولې ، پر کور نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو"۔ چې کله خپلې ښځې بانو دا خبره ورته وکړه
"سړیه! ته دا څهٔ کوې چې روپۍ ګټې چې له کشره دي مشر
جوړ کړی دی، ومشر ورور ته یې ور کوې" ۔
حمیدالله چې تر دواړو ورونو مشر وو، ورته غصه شو
"ښځې ته د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوې چې زهٔ
له ورونو څخه وېش وکړم" ۔
"یا مهٔ یې کوه ۔ ته په دې خلکو کي لاړ شه، وګوره چې یو
بل څوك هم شته چې میانیځ ورور یې مشر کړی دی که دا
یو ته یې"۔
یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره
ورسېدو۔ لرګی ته یې حمله کړه ۔ د دوی دوو په دعوه ټوله را
ویښ شوه۔ ماشومانو چغې وهلې ۔ زما په خیال اخر دی هم په
دې چپ شو،لرګی یې تس کړو (وغورځاوه)چې ورونه او
ورېندارګانې را خبرېږي ۔ پخې چای یې پرېښودې ، په
پټو(څادر)کي غوټه ډوډۍ یې واخیسته، روان شو۔
دې خپل ماشومان کرار کړو،پاته پخې چای یې دوی ته
ورکړې ۔ د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څهٔ دي
کاوهٔ، ټوله ورځ سترۍ ستومانه وي ۔ تر هغه وخته په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کي ورکه وه چ ې کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې مابنام هم اوبه مختته ور وړې. بارونه يې ور سره کوز کړو.
دهٔ له بدنی ِ ښخه ښه اوبه وڅښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو ، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو ، بانو په خرو اخته وه چ ې په خونه يې دنن ه کړي . خرهٔ يو هم دننه نه تلو. خرهٔ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا. دی ورغلی "ښځې ښهٔ په کوې ".
"سړيه! ستادي دښادی ِ خره شي خو نفس را وکښو. په خونه نهٔ ننوزي". دهٔ وخندل "ښځ ې! ښهٔرا دوري شهٔ چې زهٔ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم".
چې بانو را لېري کېده ، دهٔ بيا د خرهٔ شل ودروازې ته کړې وه . خر يې تر غوږو راکش کړو ،هغه شا ته زور کړو ، درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې .
حميدالله "دايې دننه".
بانو له خندا شنه شوه "ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو. هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو ،حميدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خوږې ته سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو. ورغله میانیځه یور یې ودېګ ته ناسته وه ، په کاسه کي یې څه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو. څۀ ګرمه او سړه ماته ماته ډوډۍ یې هم ور کړه چې راتله وړې لور (شاه بي بي)یې دوی ته لاس ور منځلي وو چې دسترخوان هوار شو ، ډوډۍ یې د یو بل مخته کښېښوده . د دۀ وه سړه ماته ماته ډوډۍ ته پام شو "ښځې! دا ډوډۍ سړه ماته ماته ولي ده ".
دي ووئیل " سړۍ! نن سړه ډوډۍ ډېره وه ، موږ ستاسو د پاره ګرمه ډوډۍ پخه کړه، موږ ځان ته سړه".
شاه بي بي " یا بابکه! مورکۍ دروغ وای ، دوی وموږ ته هره غرمه سړه پاته ډوډۍ راکوي . هسي مورکۍ وای پر خولۀ لاس ونیسی بابکه ته م ۀ وایاست . بابك سټړی ستومانه وي". چې د سترخوان ټول شو . سړي ورته وویل "ښځې! داشاه بي بي ربنتیاوای ".
بانوخبره دلې دوري کړه، اخر یې مجبوره کړه چې ورته ووای "هو سړۍ! چې د دي کور نورې خبرې درته وکړم ، دا ډوډۍ به دي په هېره شي".
"ښځې! تا اول وماته ولي نه ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سړيه! چې درته ويلي مي واى تا نه منل، نه زما د ويلو فائيده وه . يوه ورځ مي درته وويل سړى ه! داروپۍ له ځانه سره ږده . د ورو نۀ څۀ په باور ده، يو ورځ به وبش درسره وکړي بيابه په ځان حېران يې . نه دي دي اورېدلي واى چ ې د ورور لاس له كاسې در ځخه وخېژي تربور شي . تا څه كي راپرېښودل، په هغه دي دومره پوچ رد راته وويل . اوس درسته مياشت وشوه، هره ورځ ورته وايم لالا دا شاه بي بي ناروغه ده، ځيې يو ډاكټر ته يوشه . دۀ خو اول ويل "ښۀ دى چې تنخوا وا خلم". اوس چې بيا ورته ووايم دى واى "تنخوا مي تړوله وپوروړو ته وركړه ،خو ځيې وينې چ ې دا دومره كور راپسې دى".

"ښځې! زۀ به كه خير وو سبا له مولوي جبار اخوند څه تعويذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په كوي چې زۀ يو څو روپۍ پيدا كوم چې دۀ پر خرو بارونه راوړل پر كليوالو يې خرڅول . زر دوولس سو وه روپۍ يې په جوړولې ، تر هغه وخته شاه بي بي له پښو ولوېده .

لنډه داچې يو سهار له كوره راووتو ،حميدالله او بانو شاه بي بي په وار په غېږ كي اخيسته، تر هغه چې بس ته وختو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بس کي منشي پر یو سړي نږغ وکړو " کاکا! ځدې بلې
چوکۍ ته را شه، ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم
کښېني". هغه کاکا ولاړ شه ،بانو ورغله له هغه بلې زنانې
سره پر چوکۍ کښېنسته، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي
شاوخواڅه کوې ، بانو پر څنګ ناستې ښځې ته مخ نه ور
اړاوه.

شاه بي بي په تکلیف وه ، کله به یې خ ۀ ویل ، کله څه . دې
وشاه بي بي ته تسلي ورکوله " لورې! بس ته لږ ګزاره
وکړه، رسېدلي یو . ډاکټر به دوا در کړي که خیر وو دستي
به جوړه شې".

پر څنګ ناستې ښځې یې نږغ وپېژندلی مخ یې وروااړاوو
"بانو یې؟".

"هو، ځڅوکه یې".

"خورې!زۀ رنګینه یم".

"کومه رنګینه؟".

"د پروینې خور".

"ښه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پټ مخ یې روغبړ سره وکړو ـ بانو حال ځیني وکړئ " ښۀ ځنګه یې، ژوند دي څنګه دی".

" له خپله ژونده ډېره خوشاله یم".

د پروینې ښوښتنه یې ځیني وکړه ـ د پروینې له توره بخته یې داسي خاوري بادولې ـ " د پروینې دي دا اسي تندای خاوري وخوري ـ دا خو تر ما کشره ده چې دا پیدا شوه ، مور مي د دې تر پیداکېدو یوه شپه وروسته مړه شوه ـ کال پس مو پلار مړ شو وتاته ښه معلوم ده چې مور و اکا ته پاته شو ـ د اکاپه کور کي مو سختري وړې، تر هغه چې زۀ وادۀ شوم ـ زما ډېر ښۀ ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی وم چې ګڼوپروینه ته هم داسي کور ور په برخه کړې چ ې په کي مطمینه اوخوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تېره وي ـ د دې چې له چا سره وادۀ وشو ، هغه د ملا زوی وو ـ په خپله هم ملا وو، دوه وروڼه یې نور هم ملایان وو.

هغو دوو هم خپلې ښځې راوړې وې، بېرته یې پرې ایښې وې ـ دا زما اخښي هم لکه خپل وروڼه یو کال پس دې ته طلاق ور کړی ـ دا بېرته د اکا وکور ته مجبوره شوه ـ یو څۀ وخت پس زما اکا زما د اخښي پر تربرو خرڅه کړه ـ واخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې د ر ې لکهه روپۍ ورکړې . اوس نو هغه تربرونه زما واخښي ته تل پېغورونه ورکوي . وای څنګه مو د پښو ماښه در څخه ماښه کړه".

"تا له پرويږې بوښتنه وکړه چې پېښه څۀ وه؟".

"هو ځيني ومي کړه . هغې وئيل مور يې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په ږيرو کي سپين وېښتان دي ، ښځي ثوك نه ور کوي . تول ومور ته ښېرې کوي وای مورې دي خدای له موره خلاص کړي ». بس ودرېدو حميدالله ږغ وکړو "بانو راځه ".

بانو رنګيږې "د خدای په امان".

"په مخه دي ښه، وپرويږې ته دعا کوه".

شاه بي بي يې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز شو، په رکشه کي کښېنستو ،هسپتال ته ورغلو . له يوه او بله يې بوښتنه وکړه . "کوم ډاکټر به ښۀ وي".

اخر يوۀ ورته ووئيل "ډاکټر نظر ښۀ دی".ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښېنستو. ډېر ناروغان هم نه وو ،په شمار به پنځه شپږ ناست وو. دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې به له دوی ناستوڅخه لاړ یو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، یو داسي سړی به راغلو ، ښځۀ غوږ وهښتان ،خواپاکې جامې،پالش څپلۍ ، پر دروازه ولاړ سړي به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی . یو نه وو،دوه نه وو ،بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوچ ې پر دروازه ولاړ سړي ته به يې وويل " ولي داسي کوې ، دا خلګ بې واره پرېږدې"- هغه به وويل "دا د دې هسپتال وو يا د ډاکټر قريبان او شناختګان وو"- داسي وخت دوی ته وار راغلی چ ې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوی چ ې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بي بي ته وکتل ، دوی ته يې مخ ور واړوه " داماشومه موڅۀ ده؟"-

"صاحبه! لور"-

ډاکټر له خولې لاس واخيستوچې څه يې پر خولۀ ورتلو هغه يې ورته ويل- اخره خبره يې دا وه "زۀ په مړي څۀ وکړم"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه تنهې

نن هغه کور چې د کلي ښځې يې په صفت نه مړېدې . چا به
وېل خوابنې ښه ده ، چا به ويل مړندې ، چا به ويل چ ې ور
شړې بېخي سړی په دې نه پوه ېږي چې دا اوس د انارګلۍ
لونه دي که مړندې .
چې کله يې دريم زوی ته واد ۀ راوړی ، د وير کډه هم ور سره
راغله . د دوی په کور کې يې وا ړول، دوه درې کاله يې په
شنه زړۀ سره تېر کړل چ ې پوري سترې شوه ،خپل دريم زوی ته
يې وېش ور کړی . هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور
جوړ کړی . په هغه يوازې کور کې به هم د مېړۀ او ښځې هره
ورځ شين زړۀ وو . د څو اولادو خاوندان شوهخو سره پوه يې نه
کړو . اخر هغه ورځ هم راغله چ ې د رحيمې مور ودې ته
مجبوره شوه .
”رحيمې لورې! بس يې کړه ، تر څو به داسې ژاړې، وخپل
ځان ته ولې ګورم اچوې . ټوله ورځ دې سترګې سرې نيولې
وي . لږ خو د دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه،خواران ټوله
ستا وخولۀ ته ګوري “ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”مورکۍ! چې په پلار یې نۀ شوم ښاده، ښېخي به په دوی ښاده شم“ .

راحیمې خپل ټالي وځنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله . مور یې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځۀ ولاړه وه . ماځیګر څه لمر په غرۀ پټ وو ،هسي یې ژړې وړانګې په اسمان ښکارېدې ، راحیمه و الله پاك ته په ژړا شوه، په زوره یې دا دعا کوله ”ما خو د چا زړۀ هم نۀ دی ازار کړی، اې الله! دا اوس د خپل عمل سزا راکوې که د بل . خدایه! که له ما څه یو د اسې ګناه شوې وي ،زۀ نه یم پوهې شوې وماته معافي وکړه که د بل د عمل سزا را کوې نو بیا خو په دې کي څه شك نشته چې یوځ (بدل، ګټه)یې ضرور را کوې“.

راحیمه هغسي د لمانځۀ پر ځای ناسته وه ، لاس یې پورته نیولي وو . مور پر ږغ کړو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در کوي،د خپل عمل . ولي د مېړۀ زړۀ نه دی زړۀ چ ې ستا د لاسه یې په کور کي یوه شپه خوړه ډوډۍ نه وخوړه “. کوشنۍ زوی یې بغاري وهلې .

د مشر لېورۀ یې تږوخ شوچې دننه راغلی ، ماشوم یې په غېږ کي پورته کړی ، جیب ته یې لاس کړوخوږه یې ورکړه . له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربنداري او د وربنداري له مور سره يې روغبړ وکړو ، له
څپلۍ سره کښېنستو۔ ”وربنداري اوس پوره دوه کاله و شو
چې ته په دې کور کې ناست يې ، کله دې مور درته راځي ،
کله ورور۔ يوه واړه مو تر منځ ده، ماښام دورې راځه که دې له
موره سره ګزاره نه کېده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور
له تا چا نيولی دی ۔ راځه دا مور خواره څه کوې چې پرېشانه
کوې يې“۔
راحيمه بيا په ژړا شوه ” په ما کې کوم ه کمې وه چې داسې
يې راسره وکړل،نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د
عزت خيال وستالو۔ ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر
ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چې خوښه يې نه نواول به
يې ويلي وای نه به پرماخواری تېرېدې نه به داسپين سترګې
وای“ ۔
”راحيمې وربنداري! خوا مه بده وه، زه منم چې بدکار يې
کړی دی ۔تا هم د اسړی ډير له ځانه لوړې کړی وو چې ښځه
ښځه وي نو سړي په خپل موټ کښې ونيشي ۔ هغه خو په تا
نه وه پوره چې دی به کورته دننه لانه وو راغلی ،ستا به
بياخوله وازه وه چ ې څه به پر خوله در تلو هغه به دې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل ـ تر دې ځايه خداى را ورسا وى تا را ورسا وى ، په ورځ کورته نه راتلۀ، په شپه چې به راغلى تا به دروازه ورته بنده کړه چې په ټکېدو به يې سترى شو، مخه به يې را وکړه د مور خونې ته به راغلى چې زړۀ به دې غوښت خبرې دې ورسره کولې که به دې نه غوښت مروره به شوې ـ د هلك زړۀ دې له کوره تور کړى بيا چې نجلۍ دومره قرباني ور کړه نو نارينه خو دا دومره څۀ کولى شي کوم چې يې وکړل ـ اوس د هغې نجلۍ ماشوم پيداکېدونکى دى ـ د ماشوم د پيداکېدو وروسته کيداى شي يوه فيصله وشي ـ وربنداري! زۀ کورته ځم خو دا ياد لره ،که هر څۀ شوي دي ،زموږ د ټول کور ګټله له تاده چ ې مېړ ۀ دي کوژدن شوې نجيلۍ وتښتوله که ته سياله واى نن به دې مېړ ۀ مېړوښه ښځه نه وړه" ـ

په کور کې مور ډېښتنه ځينې وکړه "زويه ! ورغلې ، څنګه وه؟"ـ

"ښه وه، موري خولۀ يې و اسمان ته نيولې وه تراوسه لاپرهغه خرۀ ولاړه وه"ـ

"زويه! شرين چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بيابه څ ۀ کوي" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سکینې تهٔ ولاړه شه اوبه‌راوړه ډېر تږې یم" .

"موره! زهٔ خو پر سکین ه وېرېدم چې وهغه هلك ته به یې ورکوو . اوس خو د نجلۍ پلار هم نجلۍ غواړي بله نجلۍ خو په کور کي نه لرو".

سکینه اوبه په لاس کي ولاړه وه ماځه ګناه کړې ده "زهٔ به ولي ځم؟. بد به نارینه کوي او ځان به په ښځه خلاصوي ".

"لورې! دا خو د پښتنو فیصلې وي".

"داڅنګه دپښتنوفیصلې دي؟ چي دګناه ګارسزا ویوبې ګناه ته ورکوي".

سکینه په سکول کي اول لاد اکاګانو نهٔ وه خوښه بیا چې دا خبره پېښه شوه بېخي له کوره په دباندي وتلو هم پابندي شوه .

" شرین هم عجبه کار وکړی،کوژ دن شوې نجیلۍ یې وتښتوله، تولهٔ غم یې مور ته جوړ کړی".

سکینې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه .

له خونې چې را ووته، اکا یې پر موبائل بل چاته ګایېدی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سبا راشه، د امير جان لالا پر ځای فيصله ده. اختيارونه يې يو له بله واخيستل".

سکينې چابکه ډوډۍ تياره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم. پلار يې له خپلې مور سره ږغېدو چې فيصله په دې ډول کېداى شي.

انا"سکينې لورې! ځورشه خپل کار وکړه ، ځځۀ کوې زما او د پلار خولې ته ناسته يې".

"زۀ اوس څۀ وکړم؟".

انا "ولاړه شه خپل کار وکړه".

سکينه چې دباندي را ووته غوږ يې د بابا او انا پر خبرو ونيوو، پلار يې وانا ته د فيصلې حوال ور کاوه"موره! د هلك وپلارګنۍ ته مو يوه سکينه ، پنځه لکهه روپۍ ورکړې . د نجيلۍ وپلارګرۍ ته مو يوه زرغونه تنۍ ، دوه لکهه روپۍ ورکړې".

سکينه وهغه دېوال ته داسي وچ ولاړه وه لکه يو لرګی .

زرمينه چې راووته سکينه يې وليده، تر لاس يې ونيوله خپلې خونې ته يې بوتله . په خونه کي هم بېخي تر ډېره حېرانه ناسته وه ، يو خت يې تر خولۀ چيغه وختنه . زرمينه ټواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ناسته وه ، هيڅ يې نه ويل . سکينه چې په ژړا سترې شوه ، مخ يې ور واړاوو "تنداري! ټوله ګلي شرين کاکا په دې کشمکش کې اچولي وو، د دهٔ دي خداى يوه هم نه سموي . دا د دوبې شپې او ورځې ، هر سړى په خونه کې ويدېدو پر خپلو لوښو يې وېره شوه چې دى نه وي د هغې نجيلۍ د کورنۍ يا خسرګۍ له خوا يو پېښنه را وشي . د ټولو به رنګ په بد شي" .

"موره! موره!".

"ځهٔ وشو قربان".

" موره! خوب مي ليدى".

"بيده شه زما ګرانې! خداى به هر څه خير کړي".

"موره! تهٔ ولي دومره وارخطا يې يوه ورځ خو انسان مړ هم شي . يوه ورځ به زهٔ هم داسي له دې دنيا څخه رخصت شم".

موريې پرخولهٔ لاس ورونيوو "چپ شه داسې مهٔ وايه، خداى دي د عزت مرګ در کړي . دلته خو د نجونو مرګ هم پېغور دى".

"دا تاسو دوو څهٔ شور جوړ کړى دى خو ويدې شئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" سړې! هسي د سکینې خوب خراب شو".
"ښځې! لږ خو سمه ږغېږه، ته خو تیار جنګ یې" .
"زما دا ښایسته لور تا په بدي کي ور کړه . زه کله هم حق نه در بخښم".
" ښځې! ته راته ووایه، ما څه کړي وای . که ته وایې ځان مړ که یا ورور، زه دواړي نه شم کولای ".
د سکینې بالښت له اوښکو لوند خیشت وو، هر څه یې پر ځان ږږول.
"سکینې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل لیکلي نه چېږي" .
سکینه " دا څه کوې؟، ښدار ي!".
"ستا د واده تیاري کوو، دا ټولې ستا د واده جوړې دي".
سکینه په ژړا شوه"خدای دي د شرین په کور اور ولګوي".
تنداري د مسخرو په ډول "هغه وخت چې مور په کي نه یو ".
د سکینې خوابښې خپلې مېږور ته د واده جوړه رالیږلې وه او څه نور سامان ، خو کور د واده نه، د ویر کور م علومېدی . د سکینې مور چپ ناسته وه، تر خولې یې هیڅ هم نه را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشرى مړور"موره! موره! نکريځي ".
"څوك يې غواړي؟"-
"موره!دا تهٔ څهٔ وايې؟- سبا تهٔ سکينه په سپينو لاسو ودوې"-
ټوله شپه تيره شوه - بابك هم ژاړي - "انا!مورې څهٔ وکړو؟"-
دسکينې تر خولهٔ ساه نهٔ وځي - "ورشه پ‍ه الماری کې دي -
سمي يې ورولګوه داسي نه چې سبا څوك پر وخاندي"-
د سکينې پلار "سهار مورې د هر کور يو يو سړی راغوښتی
دی، د ډوډۍ د پاره او بله خبره موره! داسي نهٔ چې ت اسو
چپې رپې ورغبرۍ، خلګ شيطانان دي ،دی نه وي تر هغو
يې ورسوي "-
"يا زويه! ليوني خو نهٔ يې"-
"زړهٔ مي په خدای شين دی - زهٔ ناني درالېږم ستاسو هر کار
به در کوي - زهٔ بيا تر هغه دننه نه راځم چې سکينه له کوره نه
وي وتلې - زهٔ د خپلې ښائستې لور د ژړا د اوريدلو توان نهٔ
لرم" -
"سمه ده"-
"خدای دي مخ ته ښه راپېښه کړي، خدای به يادوو ، نور نو
مورې څهٔ کولای شو"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي ټاټ ټاټ ښځې راغلې. هر ې   يوې چ ې به ناوې ته کتل، زړونه يې پر سو ځېدل. د هرې ښځ ې سترګې داسي تګې سرې وې لکه د ناوي د مور. ټولو داسي ګڼله چې "دا له يوې نجيلۍ او سړيه پيښه ده، څو کورونه يې وران کړل. بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري".

يوې ښځې په دوی کي ووئل "بنګلو له ځي څه کندهوالو له خو نه ځي، بيا که يې مېړۀ سيال وو په لاس کي به يې ونيسي ".

"بنګله هم له ښۀ زړۀ سره خوند کوي".   د کلي ښځو ډوډۍ خوړه سره رېغېدې.

زوم يې دننه کور ته راوستو. نکاح يې و تړله، له ناوې سره څلور ښځې له خوابې سره ولاړې.

نکاح وتړل شوه، سکينې په ژړا کي وشیرين کاکا ته ښېراوي کولې.

د سکينې مور" لورې! ته شېرين کاکا څۀ کوې؟. تا دومره قرباني ور کړه نور ،يوځ به يې خدای در کوي".

"موره! زۀ به دی بيا کله ووينم چې جوړ زړۀ په يخ کړم".

"که ژوند وه خدای به دي راولي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټران ودريدل. اوبه يې پر وغورځولې ، ښځې يې په موټرانو کې کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و. د سکينې ميرۀ داسي ځلېدی لکه د اسمان ستوری. خېښانې هم داسي په مات زړۀ وې چې خدای به څۀ راسره وکړي .
د زوم مور سکينې ته منګې کښېښوولی، په ښی پښه يې مات کړی بيا چې خونې ته ور ننوتله، هګی يې هم په ماته کړه. خو د کلي ښځو انګی و يلې، د ياسر ناوې به څنګه وي، په بدي کې يې راوړې ده.
ځينو پړونی پر واچولی، ناوې يې نه کښېنوله. د ياسر مور ډيره ښه ښځه وه، په دې يې خوابده کړه چې داسي خبره بيا د چا له خولې نه واورم . ټولې ښځې داسي شوې لکه د هر يوې پر سر چې اور بل کړی ”وريندارې! د دوی دومره خاطر مۀ کوه“.
”ولي به يې خاطر نه کوم ، اوس خو موږ سره دوستان يو“.
” که سره دوستان وای نن به زموږ او د دوی نر او ښځې سره يو ځای وو“.
”زۀ منم چې زما لور ډير غلط قدم ايښی دی خو د هغې سزا زۀ و دوی ته نۀ ور کوم“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که حق لري ـ زما د ورور ټوله پیسې تا او ستا نازولې لور وخوړې".
"زهٔ منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تر دې انده را ورسوله ـ اوس زما په مړوور ځوك كار وه نه لري ، زهٔ خپل زامن لرم ـ ما خو تر اوسه خپله مړوور لالیدلې نهٔ ده، تهٔ ور شه یو وار دوی له شربت را وړه".
"خاوري دي وخري شربت".
"دا څهٔ وایې؟ـ نن زما د زوی وادهٔ دی، تهٔ ولې داسي کوې".
"سمه ده،زهٔ خپله ور ځم".
د یاسر مور د باور چیخانې مخته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه نو ټولو ښځو دا خبره کوله "خدایه!دوی بیا څنګه ظالمان دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د کښېنولو ځوك یې ړشته".
د یاسر مور چې خپله مړوور ولاړه ولیده نو حقه حیرانه شوه ـ "دا له هغه وخته ولاړه ده ولې یې کښېنوی نه ـ دا خو مه په ولاړې مو ستړې کړې او وژلې ده". د ښځو څخه یوې ښځې پر ږغ کړی "دا ستا ایندرور راته وویل چې دلته یې ودروی ښځې یې ګوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ټلنسو خوا مهٔ بده و ی ،ځو ورځې دي خدای به یې تیري کړي“.

”زما لور چې وکړل هغه به مي په زړهٔ کي ازغی وي ،خو زما مېړور هم زما لور ده، که دا ښه وه ټوله کور به ورسره ښهٔ وي، خو پر هره خبره باید خوا نه کړو بده“.

د یوې ښځې ږغ شو”تهٔ دالته ناسته یې له دوی سره، ورشه هغه د پلارګنۍ ښځې دي له لوېږي مري څه ور کړه.......“.

”تهٔ کله ځې؟، نن ماښام که سبا سهار، که له دوی سره دریمه شپه هم تیروې“.

”ماښام مودسکینې پلار را غوښتی دی ، هغه راځي“.

”ښهٔ ، خو یوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي“.

”سمه ده ، موږ ورته ویلي دي نه به راځي انشاء الله“.

د یاسر کوشنی خاله ځان ور وپېژندلی .

”شهٔ دی، تاسو د دوی په خبر و باك مهٔ کوی . یاسر ډیر سمجداره هلك دی“.

”تاسوچای وکړی ، سکینې ته یې هم ور کړی“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې مور” لوري! مورې اوس ځو ته به تر خپل ځان د نورې کورن ی خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خوابنې،خسر او لېورو به هره خبره بې ځان نه بوج کوې“.

سکينې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې. د سر په ښورېدو يې ور سره هو وکړه، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ور وتل .

د ياسر مور”غاړې دي بندي زويه! که دي سکينې ته د اکا پيغور ور کړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، ښه زويه!“.

”سمه ده مورې!“.

سکينې په خونه کي يوې او بلې خواته کتل چې هر شی دومره په ترتيب پروت وو .

”ياسره! راځه چې ناوې ته دي ورولم .تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده . زۀ خبره يم خو تۀ به ګورې ډير نازونه نۀ ور کوې ، دا مورې په بدي کښي راوړې ده . راځه“.

چې ياسر په خونه ور دننه شو،سکينې ژر مخ ور واړولی، بدن يې په لړزيدو اخته شو.

ياسر په دې فکر کښي وو چې”دا به ښنګه وي . ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر چې مخ ور لوڅ کړو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه باران رنې روانې ولیدې "ته ولې ژاړې؟ واخله په دې دسمال اوښکې پاکې کړه"۔ ټوله شپه د دواړو په خبر و تیره شوه۔ یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې "دومره شه او هوشیاره نجیلۍ به زما د ژوند ملګرې کیږي"۔

د وادهٔ دوې میاشتې یې دومره ژر تیرې شوې یاسر او سکینه بیخي په پوه نه شو ۔

نور هر څه ښهٔ وو، یو د یاسر د کورنۍ ښځې ملا یانواو پیرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکینې هر څه بېخپل زړهٔ تیرول۔

نن یاسر سکېنه د خپل پلار کره بوتله۔ "دا خرڅه واخله،زهٔ بیا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره هم په دې کور کې ونه کړې"۔

"نهٔ یاسره! داسې بې عقله هم نه یم چې د هغه ځای ټولې خبرې به دلې کوم"۔

یاسر"ښهٔ ، زهٔ ځم"۔

خوابنې" نن نه شې تللای ، ماښام به ډوډۍ راسره خورې ، شپه به راسره کوې "۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نه اوس ځم چې بیرته په سکینه پسې راغلم بیا به شپه در سره وکړم“-

مور یې په مخه ښه ورته وویل ، سکینه ورسره را ووته، تر هغه یې په یاسر پسې کتل چې دی ناام شو -

مور ”نه شرمیږې چ ې په دروازه کې ولاړه یې په یاسر پسې ګورې ،که د کور نورو بندګانو ولیدې څۀ به وای“-

”مورې! هر څه چې وای، زۀ ریښتیادرته وایم ، زما بې یاسره یوه ګړۍ نه تیریږي - اول مې شیرین کاکا ته ښیرا کولې، اوس دعا ورته کوم چې هر وخت یې پیداکړم په پښو کې ور لویږم معافي ځیني غواړم چ ې وما ته یې د ژوند ملګری، د یاسر غوندي را پیداکړی“-

د سکینې مور” لورې! خدای د ې عمر ډیر کړ ي چ ې راړې وستلې بل چ ې مي ته ولیدې، زموږ تر کور د دوی په کور کې په ښۀ رنګ شوې یې“-

”مورې!شیرین کاکا یایې ښځې راځي او ښځې یې څنګه دي په کورکې ګزاره سره کوي اوکه نه ښۀ دي حال یې مه غواړه“ -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکینې مور د وروو کور ته تللې وه چې راغله له زرینه څه یې پوښتنه وکړه "لورې! سکینه چیرې ده ؟".
"موره!سکینه چې ته روانه شوې، له هغه وخته یې پر سر درد وی ټال یې کی واهی، په خونه کې پروته ده. یو ډاکټر ته یې بوځه داسې نه چې یو څۀ په وشي".
" سکینې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو".
"مورې! زۀ تر هغه ډاکټر ته نۀ ځم، تر څو چې یاسر نه وي راغلی".
"چې یاسر راځي، تر هغه به ته تر مرګه ورسېږې".
"سمه ده،زۀ به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دې کورته بوځي".
"یاسره! لږ ناروغه وم".
"ولې خیر وو؟".
"هسې مې پر سر درد وو. درځه چې ډاکټرته ځو".
په خپل موټر کې یې ډاکټر ته روانه کړه. د سکینې په وجود کې د ولاړېدو توان نه وو،رنګ یې تک ژړ وو.
یاسر شیشه پر برابره کړه. "سکینې! رنګ دې نشته دا ولې؟".
"یاسره!زۀ به بیا ژوندی خپل کلي ته راشم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر وخندل "ولي د عزرائیل بل کار نشته که څه ـ دومره خو هم نه یې کمزورې "ـ

" یاسره! زما دا خیال دی چې نن ورځ زما او ستا د ملګرتیا اخره ده"ـ

د دې خبرې په اورېدوسره د یاسر سترګې له اوښکو ډکې شوې ـ "دا ده لېونتوب خبرې مه کوه"ـ

"ډاکټرصاحب! له پرونده یې پر سر درد دی . کې هم وهي" ـ ډاکټر دوا ورته ولیکله، دا په هسپتال کې پر کټ پروته وه ـ نرسانې تلې راتلې "دا ډریپ ختم شو بل ورته راوړه"ـ

یاسر یې وڅنګ ته ناست وو ،د خپل کور د ښځو یې یوه یوه هغه خبر ذهن ته راتله "یاسره! خدای دې په دې نازکه ناوې ارمان مه کاږه ، ته خو د دې سر ته کښېنې ـ بس له ننه پس زه ستا کره نه راځم"ـ

"څه تروره په مخه دې ښه شه ـ نوره دې نه غواړم"ـ ترور یې درب ګیټ بند کړی او ووته ـ

یووخت د سکینې د خولې دا اخري څو لفظونو یاسره د سوچونو له دنیا څخه را غبرګ کړو "یاسره! زه ،زه،زه مرم ـ زمابه له تا سره نور د ملګري خوند نه وي "ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر لکه ماشوم چیغې یې کړې ، ور ولاړ شو. د سکینې مخ یې په خپلو دواړو لاسونو کې نیولی وو، اوښکې یې څڅېدې
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرمني

که بړې دومره نازولم لکه خپلې مور، په دې ښاه سته کور کې چې چارپېره پخې خونې، په منځ کې یې ډېره غټه چمنې وه. پر چمنې چارپېره رنګ په رنګ ګلونه.

زما د بابا او مورکۍ هغه دوې د خاورو جوړې خونې، تر تول کلي لوړ ې د خاوري پر یو هسکه غونډۍ چ ې ما و مورکۍ به هر سهار او ماځیګر د لاندي کلي له (څا)او به را خېژولې.

بن که مي څه هم د مور د عمرو وه، په خولۀ کې یې غاښ نه وو. زما د مور تك سپین واړه غاښونه یو هم نه وو وتلي.

مېړۀکه مي د پلار د عمر وو بیا ناجوړ غاړی (ناروغه)وو، هره ورځ به یې تبه وه.

ډېرې ورځ ې به مي دا خیال شو چې وتښتېږه چ ې د بړې لاډ (ناز)ته به مي وکتل. پر هغو ښځو به مي نیت بد شو چې تل به د بنو له بدرنګتي رېغېدې.

په دې کې دوه کاله تېر شو. رقیه لور خدای را کړه، له دې ورځې پس مي د دې کور و ابادېدو ته لږ زړۀ غوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ دې پس به د   دې کور په يوه بله خونه کي هر   مابنام يا
ماخوستن د ع‌وه وه ، موږ   به کله د   يوې کله بلې خونې
ګوابښ ته ورتلو . تر هغه چې تر دې ځايه را ورسېدو ، زموږ
په کلا کي به هره ورځ د سړو جنګ وو. د کلي خلګ به يې
ګوابښ ته راتلو.
په کم کال چې د کلي خلګ راغلو، زموږ وېش يې را وکړی،
مځکه يې زما مېړۀ ته د درو   سره ورونو برابره ور کړه .
دوکانونه يې زما ومېړۀ ته درې ، و نورو ته يې دوه دوه ور
کړو. يو دوکان يې زما مېړۀ ته په مشري کي ور کړی .
چې له دې ويره خلاصېدو   ، خوشالي راغله ، وماته خدای
نيك محمد زوي را کړی . تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ،
تمامه ورځ به يې په غېږ   کي وو دابه يې ورته ويل " له
مورکۍ ځخه خدای واخس ې‌ته ، مورکۍ ته به اوس خدای
نېکو ور غټ کړي . د مورکۍ بل ارمان نه وو   ، بس دا يو
ارمان يې وو ، هغه دا دی خدای ور   پوره کړی . اوس به
مورکۍ تل ستا د سر دعا کوي، پر يوه او بله خوا به يې
مچاوه، دابه يې ورته ويل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د نېکو کال پوره کېدو ،زما او د ده دوارو موركۍ د خدای په کار شوه . کېدای شي سکنۍ مور مې مړه وای ، دومره به مې نه وو ژړلي . له دې پس مې مېړۀ داسې ناروغه شو چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه یې وویل "تاسو دا سړی ډاکټر ته یوشئ" . یو څه وخت یوه هم پروا نه په کوله .

د کشر لېورۀ یې کور ودان، ډاکټرته یې یو وړی . د ډاکټر له دوا سره سړی ډېر ښۀ شوبیا به هره ورځ د ورونو په میان کې پر دې جنګ وو ،تا زما اوښاړولي دي،زما له خوادي خاوره په بېلچه کي اخسړتې ده . پنځۀ کاله بیا په دې کې تېر شو . یوه شپه سړي وویل "ښځې! سبا مې موټر راغوښتی دی کډه کوو" .

"سړیه! پر کمه ځو ،دا مځکه وچاته پرېږدې" .

"ښځې! دا مځکه ودوی ته پرېږدم ، دوی پوه شو او مځکه . موږ به ښار ته لاړ شو ،یو به په نېکو تعلیم وکړو بل به د دې هرې ورځ ې له جنګه خلاص شو. شکر دی په ښار کې دوکانونه شته ، د هغو کرایه به را اخلو، زموږ ښه ګزاره په کېږي" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار موټر راغلی، مونږ کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرايې
په سرای کي مو واړول. نېکو يې په سکول کي داخل کړی .
ما د ښار نجونې ليدې ، ټولې سکول ته تلې . څو واره مي
ورته وويل "سړيه! دا رقيه به هم په سکول کي داخله کړو ".
سړی وماته معلوم وو چې يوار به يې چك کړو بيا يې هغه
چك(نۀ) وو. په دې ډول مونږ په ښار کي ژوندکاوه ، کله د
کرايې په يوه سرای کي کله په بل کي .
اوس به رقيه د اوولس کالو وه، نېکو د پنځلس کالو چې
يوه ورځ رقيه غوځاره شوه ، لاس يې مات شو. په رقيه نه وم
حېرانه، په خپل سړي حېرانه وم . په لاس مي ولاړو ۀ ،په
سترګو ډېر ټپ (کمزور)وو چې ولاړ به دي کړی بيا يې په تلو
کي ګزاره کولای شوه .
څو واره ما او سړي رقيه ډاکټر ته بوتله، لاس يې جوړېده نه
کول . هر وخت به په چړغووه، د دردو په ګولۍ يې ګزاره وه
. يو ماځيګر مي سړي ته وويل "سړيه! دا رقيه خو ډېره په
تکليف ده".
"ښځې! څه په وکړم ، داسي ډاکټر نه دی پاته چ ې مونږ نه يو
ورغلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سړیه! که ستا خوښه وي هغه پر چوك د سكندي والا ته به يې ور ولو".

"خود يې ور وله". جېب ته يې لاس کړی ، څلور سؤوه روپۍ يې راته ونيولې . "سړیه! زهٔ روپۍ څهٔ كوم، ته ور شه رکشه را وله".

"ښځې! زهٔ د تلو نهٔ یم . ور شه يوه بلا دي نه خوري ، ته ده ښار ښځې نه وینې . نېکوچېري دي".

"هغه ستا نازولی به یو ځای کرکټ کوي چې راشي خپل سر به يې په بل مات کړی وي یا به يې د بل سر ور مات کړی وي . لس ورځې مي درته ویلي دي سړیه ! دا هلك پوه کړه ، كور يې کښېنوه خپل سبق دي وای يا يو كار وي هغه دي کوي . ځوان شو ، د كور په يوه ښه نه دی ، د كور په ښه خو مهٔ وايه . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لاړ شي ،که کرکټ ته، جنګ يې کړی وي ".

د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلی . له هغه ځایه يې پر پلار رېغ کړی" بابا را واړوه سل روپۍ ".

ما ور رېغ کړو "څلور سل روپۍ پرېږده ، ور شه رکشه را وله . دا رقيه ډېره په تکلیف ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ځودرېږه ،رقیه چې په تکلیف ده ز ۀ څه وکړم ، ولي په احتیاط نه تله“.

ما ورته وویل ”ځرا شه چ ې یو لاس در مات کړم، ځ څومره چېغې وهې“.

”ستا پلار هم زما لاس نه شي را ماتولای ،ځ بیا دومره زوروره یې“.

پلار یې جیب ته لاس کړی، سل روپۍ یې ور کړې.

” زویکه! اوس ورشه، رکشه را وله“.

رکشه یې راوستله، موږ د سکندې والا کور ته ورغلو. نېکو د سړیانو (سړو) خونې ته ورغلی ، موږ د ښځو خونې ته. په خونه کې یوه چټهای خوره وه(هواره)ډ ېر ې ښځ ې ناستي وې. د چا شنې، د چا تورې چادرۍ، د ځنو پړوني پر سر وو.

د اکثرو د ماشو مانولاس یاپښه به مات وه . یوه ښځه ښکارېده چې ماته پښه یې مخکې سکنده کړې وه ، اوس پر تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه. ما ښوښتنه ځیني وکړه چ ې ”په پښه دي څ ۀ وشو“. دې خبره دلې دوري کړه، حال یې رانه کړو ، بله ښوښتنه مي بیا دا ځیني وکړه پلار در سره دی که ورور“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مېرۀ"

ما د دې ښاه ست ته کتل ډېر خوند يې راکاوه . دې ته مې کتل، په خيال کې مې د دې د مېرۀ تصوير جوړاوه . داسې ځنګ ځوان به وي ، نقو غټ وبښتان ، په لوڅ سر ، ږيره او بريت دواړه خرې يلې چ ې دننه راشي د سپنتهو خوشبوي به يې دا خونه له بد بويي څخه خلاصه کړي . ما يې لا تصوير نه وو مکمل کړی ،يو سپن ږيري ، پر ملا کوږ سړي سر را ښکاره کړی "ساجدې! ښ‌ځرا ولاړه شه ".

چې داولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په ياد شو چې وای(ښځه و ترخه ته هم کښېني). پر ځان مې شکر وکيښ، له ځان سره مې وويل سختې يو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسې زۀ او رقيه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . دۀ د رقيې لاس ونيوو ،خولۀ يې له نسوارو ډکه وه ، چتهای يې را پورته کړه ، نسوار يې توکړل . دۀ د رقيې لاس ته کتل ، وماته ږغېدو "څۀ په و شو ،چاته مو ور وستلې هم ده ". په خبرو خبرو کې يې د رقيې پام په بله کړی .

د دې يې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، ټك مات شو. رقيې چيغې کړې، دۀ وخندل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”بس بس لورې! که خدای کول زياته جوړ دی“.

لاس يې بېرته وتاړ ی، موږ درې س ؤوه روپۍ ور کړې، راووتو. کور ته راغلو. رقيه درد و اخستې وه، نور ې ورځې يې يوه ګولۍ کوله، په دې ورځ يې دوې وکړې. خدای يې د دې سړي لاس شفا کړی وو، د رقيې لاس جوړ شو.

وخت تېرېدو ،يوه ورځ سړي راته وويل ”ور شه هغه صندوخ کې پراته کاغزونه را واخله“. ما هغه کاغذونه ورته راوړو ، دۀ چې کاغذونه په ربړېدېدلي لاس کې نيوو“ښځ ې! زۀ دا خپل جايداد د زوی په نام ۀ کوم او بله خبره زما ورونه چې په ژوند نه راغلو ، په مړګ مي ضرور راځي . د نېکو د پاره نه ستا د پاره . ښه ځوانه ښځه يې پاته ده ، دابه يو په نکاح کړو. نه نه تۀ د خپل اختيار يې، هر څوك چې ستا خوش وو هغه وکړه“.

يو سهار پر لما نځۀ ولاړ وو،غوځار شو. ما دی سماوۀ ، رقيه ورغله نېکو يې را وستو. د نېکو تر راتلو له مخه د دۀ روح الوتی وو.

هغه د دۀ خبره وه ، په مړګ يې دواړه ورونه راغلو . تر هغې ورځې ناست وو چې فلتحه ختم ېږه . د دۀ د فاتحې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زیاته شوه - ډېر مي ورته وویل ، ډېر مي ورته وویل - نېکو سر نه خلاصاوۀ - په هغه ورځ یې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ویلي وو"دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به یې کښېنوو - ځوانه ښځه ده ، مور به یې له عذابه خلاص شي بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځیني ورکړي" - په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو-

"نېکو زویه! ته په دې کتابو څۀ کوې چې شپه او ورځ دي پر ځان یوه کړې ده" -

"مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چ ې ښۀ نمبر واخلم- زما یو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورو ر راته وویل " په سکالرشېپ دي جرمني ته لېږم"- خدای دی وکړي چې په (بي اې)کي ښۀ نمبر واخلم"-

"زویه! پښتانۀ وای "ځالار چېري د خدای لار"مور او دومره بخت بیا که دي بخت ملګرتیاهم وکړي، زۀ او رقیه به څنګه کوو"-

"مورې! ته دعا کوه، ټولې به خدای اسانه کړي "-

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله رزلټ راغلی وو ،نېکو پر ما زېری وکړو"زۀ فرسټ راغلم".

"زویه! دا فرسټ یې بیاڅۀ ته وای".

"مورې! اول".

"په ټولو هلکانوکي".

"یا مورې! په ټوله صوبه کي".

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ،په هغه کار اخته وو چې پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوړي (شیف)چ ي له هغه کاره را خلاص شو،یوه شپه د ماما کور ته ولاړ، له هغې خوا چې راغلی وماته یې وویل "مور ي! دوی ټوله ښۀ وو ، سلامونه یې در کول. له ماما سره مي خبره وکړه چ ي زۀ مورکۍ او رقیه درته راولم، ماما څۀ پرېشانه شو. زۀ خورې نه لرم، زما د پلار د وختو دوې خورې دي، ګزاره به څنګه سره کوو بل به دي هغه اکاګان څۀ وای".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بخت ښکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کي د اوبو غوړپ ن شته ـ د ښار خلک دې ارمان نه کوي، هلته خو دا ګورم نه ښته ـ په ژمي خو لا څه ګواره کيږي چې څنګه سپرلی شي، خلک اوبهپر وارکړي ـ

که اغاجان ته ووايم چې ورشه اوبه را ايله کړه نو بيا به سور او شين کيږي چې زۀ څنګه د خلکو په وار اوبه را ايله کړم ـ

انار ګلي په درب بالتۍ کښېښوده ـ لوښي يې له خپلې خونې،څه يې له نورو خونو را ويستل، سره يو ځای يې کړل ـ

انار ګلي چې لوښو ته وکتل نو نوره هم سره و شنه شوه ـ د يور د خونې لوښي يې هم مخ ته پراته وو، لوښوته يې کتل له ځانۀ سره بڼېدله ـ هيندرور پر ږغ کړی "ورينداري! نه يې ملامته نن دي بيا د کار وار دی ـ ځکه هر قدم داسي ږدي لکه پر سکروټو".

دې مخ ور واړا وو "ستا د پلار کور دی ،څۀ د يوخان بنګله خونه ده ـ زۀ په دې زړو کنډوالۀ کي اوبه له کومه کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”وريندارې! خولۀ ونيسه . ما تاته کله د کور پيغور در کولی . ستا غه خوهم بنګلې نه دي“.

”بس ، بس قدرمرې! نوره مي مۀ ګايوه“.

اغاجان غاړې تازه کړې دباندي را ووتی”دا تا څۀ شخ ول جوړ کړی دی. خلګ مۀ راباندي خندوی. دا خپلې خولې ونيسۀ ،دې ته مي مه اړ باسۀ چې لرګی را واخلم، ولاکه مو بيا د چا پلار را څخه خلاصې کړي. تهوله ورځ په دې تېره کړی، يوه په بله خولې لګوی . نه خواشې شته، نه خسر بيا هم ستا دا حال دی “.

”اغاجانه!بيا موږ څۀ وکړو، پر کور د اوبو غوړپ نشته ، زۀ دا ګډوې په چيشې ومينځم“.

”څله مو ماخوستن د ويالې اوبه نه راوړلې . نه ياستی ملامتې، د شپې له خوبو نه ور خلاسېږی، سهار بيا يوه په بله خولې لګوی . زۀ مو هم نه يم ذمه واره“. اغاجان پټهو وخندلی دباندي ووتلی .

”تۀ خو به هم يوار له کوره وتې . تهوله روځ لکه ښځه پر کور ناست يې،د ورنهو و لاس ته ګورې . خاوري دي شه دا دوې ګونۍ پټاتې چې تا موږ له راوړې“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګلله له ځانه سره ګډه وه ـ لوښي يې يو رنګه ومينځل ـ خپل وړۀ يې واغښل ـ

"وريندارې! تا بيا د اوبو ګورم جوړ کړی دی ـ دا خو به تر مني پورې داسې په منډه يو ،دا د يوې ورځې غم نه دی".

"ښاهستې! ستا يې څۀ پروا. زما ماښام هم له دوی سره داوه وه چې يوه د اوبو ټينګۍ ښواخلو يو څو ورځې به مو ګزاره په کيږي".

"نو بيا يې څۀ ويل؟".

"هغه ويل يوازې زۀ په دې کور کې اوسېږم، که نور هم اوسې ـ بايد په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسې خبره ده، ځه تۀ هم ماښام په ماښام! پلار ته ووايه ـ سهار يې وغواړه".

"تۀ را نږدې شه ـ دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه ـ د دې هم څو ورځې دي بيا به وايي زما د وروړ کور مو په کوړکه چرګه بار کړی".

"خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای".

دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل ـ ماشومان يې اسکول ته تللي و و ـ کشرې وريندارې په ايندرور ږغ کړی"قدرمنې! راووځه ـ څۀ کوې چې ټوله ورځ دننه يې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"در وځم وريندارې! خو زۀ چې کله د سينځلۍ ښه بوی وي، ادې رايادہ شي. هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ به يې په باغ کي بشکي کولې يا به يې ساګ کول".

"ژر راځه چې د څانښت چای وکړو".

"تۀ درځه زۀ دا شيان خوندي کوم درځم".

دوی چې څنګه په برنډه کښي سره کښېنستې. انار ګلې چای راواخيستې. په ډبي کي يې يو څو کښکره ګوړه ورسره را اخيستې وه ،شاپېرو هم په ګيټ را ننوته. د دوی کورونه سره نږدې وو. انار ګلې چې دا وليده نو غټه سا يې وکښله او وې وويل "يو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی ، لکه روې داسي زموږ وخت ور مالوم دی".

"ستړې مۀ شې".

"خير يو شې. کښېنه اوس بيا ولي ولاړه يې ".

"زما له قدرمنې سره کار وو".

"هغه هم راځي کښېنه ، چای به وکړې". د دوی دواړو په نيت شاپېرو پوه شوه، له شرمه يې ږغ نه کولی.

قدرمنې چې خور وليده نو يې وخندل "تۀ راغلې".

"هو. ما ويل که ستا سم پړونی سته زۀ تلم ډاکټر له".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ډاکټر څۀ کوې“.

”د عابدې تبه وه ، هغه مو وړله“.

” څوك دې بيا يې“.

”جميل “.

”سم حال ورکړه، داسې نه چې ناروغې ور ډيره شي . يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغه“.

”څۀ وکړم ، خدای را سره کړي دې . څۀ د بنده له لاسه خو نه دي“.

”دا نو تۀ وايې خورجانې! ستا ميړۀ خلګو په لوی لاس لېونی کړی دی . ستا ژوند در خوري . خدای دې پر مخ خير در پيښ کړي . اوس تر ابده تر دې تيره ده . خير به يې غواړو“.

دواړې ورېندارګانې يې يوه يوه ولاړې شوې ”قدرمنې! د دوی مخان ولي پړسېدلي دي “.

”بس خپل تر خپله خوشحاله دي، هسې مورکۍ ته يې ګورم اچولې دی“.

”د انار ګلې خو سهار هم داسې دعوه وه“.

”ښۀ ، تۀ کار مۀ په لره دغه ورينداركانې رنګ در بدوي“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زۀ يې څۀ کوم خو دوی له ما نه کښېني ـ تۀ پړونی راکړه زۀ ځم“ـ

”تۀ لږ ودرېږه دوی ننوځي يو شی به در کړم“ـ

”زۀ بېزاره يم ستا له خوړو بس پړونی راکوه چې ځم ـ سره غرمه شوه“ـ

انارګله بيرته ورا تيره شوه ما ويل چې“ نجيلۍ دې کوم هسپتال ته وړې ـ سرکاري ته که پرائيوټ ډاکټر ته “ـ

”زۀ په دې شيانو نۀ پوهيږم خو ماځيګر يې وړو“ـ

”بيا نو ښۀ وه چې پرائيوټ ته دې لور وړې وای“ـ

”خوره! واخله دا پړونی ، ګرسره يې درسره يوشه هر ورځ به دي تر ما پوري منډې نۀ وي“ـ

”ستا پړونی دی زۀ کله چيري وتلم ـ خور يې بيرته درته راوړي“ـ

”ما درته وويل زۀ يې نۀ پر سر کوم ، بس زۀ اوس ځم“ـ

قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه ـ

انار ګلې پر يور ږغ کړی ”ودي ليدله څنګه يې پړونی پټ ور کړی،خود يې پيسې هم پکښې ور کړې ـ خدای هم خپل کاره پيږني ـ توبه توبه “ـ انارګلې خپل غوږونه ونيول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قدرمنې! ماله خو ډوډۍ راوړه زۀ وږی یم" .
"اغاجانه! ولي داسي نارې وهې . ښځې خو در څخه بیزاره دي".
"اوس ما هم دغسي بېزاره کوې لکه دوی".
" یا یا".
"خاندې ولې، دا د خندا خبره ده . تۀ هم لکه لېونۍ ټوله ورځ به باغو کي لګیا یې، خو لالاته ووایه زۀ خپل واده کوم".
"ولي دوی خپله سترګې نه لري چې زۀ ورته ووایم ب یا به وایي چې سپین سترګې د ی . د دوی په وخت کي خو بابا ژوندی وو".
"اوس که ما ورته وویل بیا به وایي چې ډیر په عذاب دی".
"که تۀ نه شې ورته ویلای، زۀ خو ورته ویلای شم . تۀ دا ډوډۍ در واخله ویې خوره او د ښځو په کارو باندي کار مۀ لره . سبا نور تور لاسونه در پسې مښږي . ماښام په کلکه لالا ته ووایه چې زۀ واده کوم . تۀ هم سوکه سوکه پر خپله خونه باندي کار شروع کړه ، د دوی هم سر در خلاسیږي . د هغو خو هم اوس ولور پوره دی، خالي د خوښي روپۍ مانده دي "
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”قدرمن! د ډوډۍ په خوند ولاکه پوهیدلی یم. تهٔ دا لوښي یوشه، زهٔ څهٔ ارام کوم بیا ځم لمانځهٔ ته“.

د ماښام لمونځونه چې وشو پ ه والې کي هم اوبه راغلې. ګړدي ښځې والې ته ولاړې. که د چا به د اوبو مشین وو هغو پهمشین اوبه ډکې (یوړې). انار ګلې هم بالټۍ لاس ته کړه ، روانه شوه. قدرمنې هم خپله خونې ته اوبه یوړې. پر والۀ به کله ښځو خپلې ګپې هم سره کولې.

د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو، اکثره به والې ته دې د میرهٔ چیغارې راتلې ”ما خلاس کړی، مړ مو کړم“ چا چې به دا ناره واوریدله نو به یې ویل ”خدای دې دماینې او د مور وزه (چاره) وکړي.

دا اتم کال دی چې دی داسي په ځنځیرا نو تړلی دی. په دې حال کي به هم دهٔ څکّول ، ور وښو په د چرسو په سګریټ کي هیروین ور واچول. کله چې به د دهٔ چرس نه وو، نور به په عذاب وو. د کلي خلګو به ویل چې ”دی ډیر زورور وو، خلګو په دهٔ تعویزان کړي دي، لیونی شو“. چا به ویل چې” دهٔ ته چا داسي نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسي بد اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی ځکه داسي لیونۍ شو. خوارکي له ماینې سره دوه کاله هم په شئ زړۀ نه کړو تیر".

هر څه د دۀ پر ځای وو. په جلا خونه کي تړلی وو . د دوی کره نه څوك د دۀ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو. اوس خو يې خالي مور او ماینه پیرېندلې . څه وخت چې د شاپېړو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ویل"لانقي ارمان یې مۀ کوه چې تۀ یې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بیا لاهم تۀ خوابدې یې ".

عبدالله ، شاپېړو په خپله خوښه غوښتې وه . دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زۀ به لادوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تېر . کله چې يې نشه نه وه نو شاپېړو به يې داسي وهله چې یوار یې د مخ غاښونه لاهم ور مات کړل . شاپېړو هم داسي شوه چې کله به ګایده، خپلو خبرو به سم درك نه ور کولی خو بیا لاهم خلګو ویل چې "دا ښه ښځه نه ده . د خسر د کور حیاء یې اخیستې ده".

کله چې به د پلار کره ولاړه، د وریندارګانو په تندي به پوه شوه . ولي خوارې به له وهمه شی نه شو غوښتی چې " تمامه ورځ به يې په دې سوچونو کي تېره کړه "خدایه! میرۀ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونړاو لېورۀ څومره پرق دی، د یوه شي نه سم ورته ویلای ـ ومیرۀ ته خو سړی د هر شي په غټ زړۀ ویلای شي چې نن مې دا شی پکار دی ـ خدای یې فرق کړی دی ـ یوه لور لرم ناروغه ده ـ سمې خبرې نه شي کولای ـ خدای له هرې خوا را باندې نغښتې ده".

د شاپېرو یور هم اوبو ته را غلې وه ـ انار ګلې پر ږغ کړی"څنګه یې، ولې نۀ راځې زموږ کره".

"څۀ درته ووایم ـ انارګلې خورې! له یوې خوا هغه لیو نی دی تمامه شپه او ورځ چ ېغې وهي، له بلې خوا مې هغه لور ده ـ نن یې هم هسپتال ته بوتله ـ".

"ښۀ، نو اوس څنګه وه".

"هغسې وه ـ ډاکټرانو ورته ویلي وو چې په هسپتال کې یې داخله کړی، خو دوی چیرې دومره وس لرې ـ ویل یې چې موږ څو واره عبدالله په هسپتال کې داخل کړی، څۀ فایده یې وکړه ـ که جوړیده نو به پخپله جوړه شي".

انار ګلې لوټه په اوبو ډکوله په بالټۍ کې یې چپه کوله ـ دشاپېرو هیندرور به اکثره د ښار په خوا کتل چې زما سړي به یې لور د"هسپتاله څه رااخسېتې وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ښځې، لور دې چا ور سره يوړه“.

”هغې لېږلې چې تمامه ورځ به يې په ما خولې لګوي. زۀ خو وايم چې يوار دې خدای په داسې شرمو وشرموي“.

”هغه بيا ولې؟“.

له دې خبرې انار ګلې پلو پر غاړه سم کړی، ولاړه شوه.

” انارګلې يې هيندرور ته غوږ ورا نږدې کړ ی ”ښځ خبره يې شاپېرو څۀ لري، دا څۀ وايې. د ه غې خو مېړۀ سم دم لېونی دی“.

”لېونی دی که پرسد ، زما په خيال څۀ لري“.

”توبه کاږه توبه ، دا څۀ وايې. مېړۀ يې په ځنځير انو تړلی دی او دا خپلې مزې کوي“.

”ښځۀ دا ګای زما له خولې مۀ کوه ، سمده“.

”يا خوره ليونۍ خو نۀ يم. دا خو ښځۀ دي چې راته ودي ويل. دا چې څۀ زموږ کره راشي نو يې رنګ داسې معصومه نيولی وي چې نه څۀ کړي او نه څۀ خوري“.

”ښځۀ نو زۀ به دا يو ټپال اوبه لا راوړم. داسې نه چې دوی وايي چړې ورکه وې“.

”هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انار ګلۍ ژر ژر اوبه کښېښولې. ماښام یې د کوشنیانو بشترې واچولې. سیده منا کې ولاړه وه. "کوشنۍ ورینداره چیرې ورکه ده. دا خو هم ګړده ورځ په خپله خونه کښې ناسته وي. د دنیا په یوه خبره هم ځان نه خبروي. تهٔ چیرې یې؟".

"دا یم لګیا یم کالي مې اشترې کول".

"بل څوك خو نشته په خونه کې ماشومان (ټي.وي) ګوري. ستا لیور هم ناوخته راځي".

"ښهٔ ښهٔ ، څهٔ دې ویل".

"ما د شاپېرو هندرور پر واله ولیده. ډېره خواشینې وه. ډېره مو ارمان شوه".

"ولې بیا څهٔ شوي وو".

"تهٔ دا کالي په الماریٔ کې کښېږده. زهٔ به نو بیا ګړده خبره درته وکړم. تهٔ راشه دلته کښېنه، ورونه یې همیشه دا وایي چې زموږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس ښهٔ مخ ور تور کړي".

"دا څهٔ وایې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"يوه خبره ده ، شاپېرو که هر رنګه ده . خواست به کوي خو داسي چم موږ نۀ دی په کي ليدلی . څوك له دا رنګه سړي سره ژوند تيروي . ولاکه مي ميرۀ داسي په ځنځيرانو تړلی وای، ولاکه يوه شپه د بل کره تيره کړم . دا دي پر دې افرين شي".

"هغه ګرده در سره منم خو يور يې وايي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې . ګرده کور شك پر لري چې د دې له کوشني ليوره سره لاس دی".

"بقبه وکاږه داسي تهمت سړی پر چا نه لګوي" .

"ريشتيا وايم . زۀ خو پر دې ويريږم چې خسر يې را ايله نه کړي بيا به دا زموږ له غاړې وي".

"زما زړۀ يې نه مني . خير وخت به يې پخپله در ثابته کړي ".

"لالا! شاپېرو داسي ناروغه ده، پرون راغلې وه لور يې هم ډيره ناروغه وه . ما ويل چې يو څو روپۍ دي ور کړې وای چې ډاکټر ته په تللې واي".

"زۀ اوس يوه روپۍ ن ه لرم . ورته و وايه تر پيلي دي صبر وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د قدرمنې ورورہ! زۀ هم ډاکټري ته تلم بيا به ما او دا يوازي سره ولاړې شو".
"تۀ خو ما کراري ته نۀ پرېږدې . ولاړه شه که اوس ځې هم ولاړه شه". قدرمنه هم را ووتله .
"ورينداري بيا څۀ وشو".
"نن قدرمنې د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټري ته ځي . ما ورته وويل زۀ هم ورسره ځم ، ډاکټري ته ځان ور ښکاره کوم بيا نو ټوله حال درته وايم . يوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را څخه بده نه کړې".
"يا ولي".
"ګوره تۀ هم لوښې لرې او زۀ هم . سړی د چا کمه نۀ غواړي".
"تۀ خو دی راته وايې لکه چې ما بيا ټول کلی خبر کړی وي . زۀ خو خالي تاته وايم چې خدای نخواسته داسي کيسه هم وي نو بايد مونږ ږده پر واچوو" .
"خير چې يو وار خو ډاکټري ته ولاړې شو بيا به هغه وخت خبرې کوو".
"خوره! تۀ ولي هر ساعت دلته راځې . ستا د وجي دوی ماته وايي چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي . هر چاته وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما میړۀ ناروغه دی،په ځنځیرانو کې تړلی دی. زۀ خو اوس په تا شرمیږم".

د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوې "ورینداری ویل چې تۀ نوره هم ناجوړه یې".

"څنګه ناجوړه دا څۀ وایې؟".

"هغې ویل کیدای شي کوشنی لرې".

"قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسې یم. زۀ خو پخپله د دې دپاره ډاکټر ته ځم چې ورځ په ورځ پړسیږم".

کشرې ورینداری لږ بوره او د چای پاڼې په تیلۍ کې ور واچولې"په دې به تۀ چای پخې کړې".

"نه غواړم ستا شیان. تۀ په ما پسې خبرې کوې ،اوس بیا شیان راکوې. له هره شي دې بیزاره یم. هیڅ هم نۀ غواړم. ما کومه ګناه کړې ده چې خدای داسې کړم. د خلګو ښځو ته وګوره ز ما ګه میړۀ لیونی مه وای، په ځنځرانو تړلی نه وای. د خلګو له منته خو به وتلې وای. خدای زوی را کړی وای، پر زوی خو به کراره وم ".

"خوره! سبا ولاړه شه ډاکټر ته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”هو، دا يو وار مي لا ډاکټر ته بوځی بيا نور ښۀ نۀ در څخه غواړم . ما پرون يوه چرګه او يو درځن هګۍ خرڅې کړې . اوس څوك نۀ لرم چې ډاکټر ته مي بوځي“.

”دی وکړه انارګله هم ځي ، دواړې ولاړې شئ“.

”خوره! تر دې ژوند خدای مرګ در کړی وای ښۀ وو . تۀ به دا ژوند په دا خواري څنګه تيروې . نۀ له خسرګنۍ بخت لرې او نۀ له ميړۀ . د پلار و مور خو لا پرېږده“.

”اغاجانه! سبا خو له شاپېرو او ورينداري سره ډاکټر ته ولاړ شه“.

”ښۀ اوس خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کړی“.

”شاپېرو ډيره ناجوړه ده“.

”يو خو مي دي خدای له دې خلاس کړي . اوس خو يې ګورم را اچولی دی“.

”هو خود يې در اچولی دی که يې مور ژوندۍ وای او بيا تا دا ويلي وای بيا به يې تاته درك در کړی وو“.

سهار دواړې اغاجان دکرايې په موټر کي بوتلې . د هسپتال مخ کي نورې کاډيانې هم ولاړې وې . اغاجان د ريسپن مخي ته ودريدی . د ډاکټرې نمبر يې واخيستی . اغاجان دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې ښځې هم ناستې وې. اغاجان دواړو له د کوک بوتلان راوړل.
دی د نارینه خوا ته ولاړی، کښېنستی. انارګلې داسي مجلس اچولی وو لکه دا ټولې ښځې چې دې پیږندي. د شاپېرو نمبر راغلی،انار ګله هم ور سره ننوتله "خوره! دې خواته راشه ، ولې اول وار ډاکټرې ته راغلې یې".
شاپېرو خپل حال ډاکټر ته وویلی. ډاکټر ورته وویل "ور شه ډېرې اوبه وڅښه بیا دې الټراساؤنډ کوم". انار ګلې ته ډاکټرې دوا ور ولیکله. څنګه چې شاپېرو اوبه وڅښې نو لږ ګړۍ وروسته ډاکټرې ته دا او انارګله بیا وراغلې. ډاکټر شاپېرو ته وویل"ورشه پر کټ باندي پریوځه".
انار ګلې پر ډاکټر ږغ کړی "ډاکټرصیبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغي نۀ ده ورغلې. زۀ یې ګورم ،تۀ هلته ودرېږه".
"ماشومان لرې؟".
"یوه لور لرم".
"د څو کالو ده؟".
"اوس به یې اتۀ کاله کیږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نو نور ماشومان ولي نۀ ر اوړي؟“. انارګلې غوږ ټينګ ورته نيولی وو.

”بي بي! تاته وايم ماشومان راوړه . په نس کښې دي دانه ده . دا چې کله ښځه کوشنی پيدا کړي نو ختم شي، ګني له دې څخه غټ تاوان جوړيږي . درد وي؟“.

”هو درد يې مۀ کوه . داسي درد چې زۀ وام اوس به کوشنی پيدا شي خو نۀ پوهيږم چې زۀ څۀ وکړم“.

”زۀ دوا در ليکم چې خدای دي دا ناروغي ښه کړي او خدای اولاد در کړي . له دې څخه نورې ناروغۍ پيدا کيږي“.

”ډاکټرې! کوشنی نۀ شم راوړلی . زما ميړۀ په ځنځيرانو تړلی دی“.

”بخښنه غواړم، دا خو بيا ښه خبره نۀ ده “.

”ډاکټرې! ټول کلی ګمان کوي چې داکوشنی لرې“.

”زۀ دوا در ليکم، تۀ ژاړه مۀ . خدای به هر څۀ خير کړي . خدای دي تاته نوره هم حوصله در کړي“.

شاپېرو اوښکې پاکې کړې ، را ووتله ”زما بخت ښکاره دی“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګېدو

د کلي په سر کي ډېره لويه کلا ده ، لوي ګېټ يې د ختيځ په لور ې وتلی وو. د بازمحمدپه نامۀ يادېده . تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېر ې پخوانۍ د تورو،سپينوکشمشي توتو غټې ونې ولاړې وې.

له دې کلا د بازمحمدد پينځو سپين ږيري زامنو ،بې شمېره ځوانان او واړه زامن او لونيي را وتې. د ټولو زامنو يې پېغلې لونيي هم وې . ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو وبخت ته حېران وو.

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی. پلار عبدالله يې ويل"زويه! ولي دي داسي وکړو".

"بابا ! تا له ما پوښتنه وکړه چې زۀ زينبه تاته درغواړم".

"په هغه وخت کي تۀ ماشوم وې".

"تا ته چا وويل تۀ و ماشوم زوی ته وادۀ وغواړه چ ې هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي باباولي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زويه! دا خو ما يوازي نه دي کړي . ستا هغه دوو نورو اکاګانو هم خپلې لوڼې يوځ و بل ته ورکړي دي".

"بابا ! هغو هم غلط کار کړې دی کومه يې داسې توره ولې ده".

له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لويه کلا کي د ېوال ووهلی . د خپل کور دروازه يې د جنوب پر خوا ور کړه .

زينبې يو ورور بله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه دوره راغله، نجيب او خپلې مور هسپتال ته يو وړه ، دورې يې ډاکټر ته ور ښکاره کړه . ډاکټر په هسپتال کي داخله کړه، نرسانې راغلې ډريپ يې ور ولګاوه .

چې ډريپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې روڼې کړې " تنداري! زۀ په هسپتال کي يم،په ما څۀ وشو،زۀ کور ته ځم په ما هيڅ نه دي شوي . ما کور ته بوځی". ډاکټر راغلی نجيب ته يې يو پرچه په لاس ور کړه"د سر ايکسرې او دا ټېستونه يې وکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه تنداري تر لاس ونیوله، سوکه سوکه یې روانه کړه چ ې د سر ایکسرې یې وشوه، وینه یې واخیستله ـ تنداري نغمه تر لاس نیولې، بېرته یې سوکه سوکه خپل کټ ته راوستله ـ نرسې بل ډریپ راوړی ، بېخي اوږ ډریپ وو ، هغه یې ور ولګولی ـ نغمه پر کټ پروته وه ـ

"تنداري! زۀ جوړه یم، نجیب راوغواړه چې کورته ځو".

"لورې! نجیب په ټېستهو پسې تللی دی چ ې هغه راوړي ، و ډاکټر ته یې ښکاره کړي بیابه که خیر وو کور ته ځو".

"تنداري! نجیب څۀ شو".

"راځي لورې! تۀ لږ وار وکړه".

نجیب راغلی د ټېستهوکاغذونه او ا یکسرې یې په لاس کي وې، نغمه یې ولیده له موره سره ږغېده، ډېر خوشاله شو.

"نغمې څنګه یې".

"نجیبه اوس ډېره ښه یم بس درځه چې کور ته ځو".

"ګوره نغمې! مورږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای ـ ډاکټر را روان دی له تا یوه پوښتنه کوي، زما خبره یې نه منله".

"د څۀ پوښتنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر وای دا تاسو وهلې ده ،سر ته يې چوټ ورغلی دی .
ډاکټر ته به په خپله حال ور کړي".
ډریپ ختم شو . د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کټ ناسته وه ،
وخپلې تنداري ته ږغیده "هغه بله شپه چې عبدالله نجیلۍ
راوړه بیا یې څۀ په وکړو".
تنداره "هغه یې د شپې پلار او وروڼه راغلو بویې تله، زموږ
وسړو ته یې ویلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو . ها
دا یوه خبره یاده ولری، تاسو به دوې نجونې راکوی".
ډاکټر چې نغمه ناسته ولیده خندل یې "تۀ خو دایې جوړه
شوې یې . لورې! داسې دورې مخکې هم وې".
"نه".
"دا اول وار دی".
"هو".
"دا خو دې سر چوټ خوړلی دی . نجیب ته یې مخ ور وا
ړاوو، ستاسو خو ښځې وهی هم، تاسوخوبه وهلې نه وي".
نجیب وخندل "صاحبه! دومره غصه ناکه ده چې موږ ټول
کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه په دې سوچونوکي ورکه وه . هغه وخت ور په ياد شو چې ”غرمه به د کور مشران ويده شو ،مور به يو يو،سوکه سوکه، په پټه له خپلې ځپلې خونې را ووتو، تر له غرمه به موږه باغونوکي تېره کړه . د مرغيو ځالي به مو کتلې يا به مو په واله کي ټوپونه وهل چ ې سرټي به شو بيابه د لوی توت تر سايه لاندې په ټالونو کي ځنګېدو . يوه ورځ ټال پرې شو، زۀ ولوېدم . داسې مې په يا د دې لکه اوس دستي چ ې تر سترګو مي د اور بڅرکي وغورځېدو“.

ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښودی ”لورې! ستا په ياد دي چې ستا پر سر يو وخت يو شی ولګېدو“. نغمه لکه له خوبه چې وي ”څه“.

”ستا په ياد دي، سر ته دي يو وخت هم چوټ ورغلی دی“.

”هو صاحبه! هغه وخت چ ې ز ۀ ډېره وړه وم ، په ټال کي ځنګېدم، د ټال رسۍ پرې شوه ، زۀ تر ولوېدم ، سر مي پر مځکه ولګېدو . هغه وخت مي تر سترګو لکه د اور بڅرکي چې وغورځي . له وېري مي په کورکي دانه شو ويلای چې زۀ تر ټال ولوېدم چ ې سر به مي ډېر درد کاوه ، مور ته به مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل موريږ! سر مي خوږېږي ـ هغې به د سر د درد ګولۍ راکړه بل وخت مي نه دي په ياد".

ډاکټر "تاسو بل وخت دا نجلۍ ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې".

نجيب "ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به يې مړه تبه وه ـ په کور کي ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم الله ورسره ګرځېدو".

ډاکټر "د دې نجلۍ سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی ـ اوس دا دواګانې ور کوی که يې فرق ور سره وکړی، خو ښۀ تر ښۀ ـ که يې نه کړی وه بيابه اپرېشن ور کوو".

نجيب "سمه ده صاحبه!".

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو ـ بېخي ډېري شپې يې په هسپتال کي وشوې ، د کور نر و ښځې پر وار ېښترې ته وراتلو ـ يوه ورځ زينبه او د کور نورې ښځ ې راغلې، زينبه پاته شوه ـ تنداره او هغه نورې ښځې يې ولاړې ـ نغمه پر کټ پروته وه ، ډريپ ور لګېدلی وو ـ زينبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زینبې خورې! هغه عبدالله چې نجلۍ راوړه ، هغه یې ښځه کړه ـ زۀ خو په دې خپله ناروغي نه یم حېرانه ، په هغه کیسه حېرانه یم ـ تۀ اوس صفا حال را کړه، زما خو د دې نورو په خبرو باور نۀ کېږي ـ زۀ وایم دوی به وماته هسې تسلي راکوي"ـ

"هو دا رښتیا دي چې په هغه شپه یې پلار او وروڼه راغلو ، بویې تله ـ ورته ویلي یې وو ،سمه په خوشالي به یې در کړو ـ هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره سره یې دا هم ورته ویلي وو، تاسو به دوې نجونې راکوی"ـ

"ښۀ دی ، خدای دې نور ه هم وشرموي ـ خورې! زما خو پر عبدالله له هغې ورځې سترګې نه رڼېږي ، په کومه ورځ چې یې وتاته طلاق در کړی"ـ

"که دي سترګې پر رڼېږي که نه ، اوس په کور کي تۀ او د نجیب خور سلطانه پاته یاست ـ وهغو خلګو ته که یې ور کولې نو تاسو دوې ور کوي ـ ما خو له شرمه وهغو ته نه شي ور کولای"ـ

"ما به ولي ور کوي ـ زۀ یې مور .... ، تۀ یې طلاقه کړې ـ ما به د خپلې ښځې په پور کي ور کوي"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړې وه چې نغمه زما ده.
په خدای که یې ور کړم چې لس مړې کوي لا هم“.
”زۀ نجیب هم نه کوم“.
”نغمې! تۀ لېونۍ یې، زموږ په کورکي تر نجیب ښاه سته او ښۀ عمله انسان بل شته“.
”زما و نجیب ته زړۀ نه غواړي. نجیب وماته داسي ښکاره کېږي لکه زما وروړ،تنداره مور“.
”نجیب چې تر تا لاس کښلي دي، هغه څنګه کوې“.
”نجیب خو به لېونی وي، زۀ خو نه یم لېونۍ“.
ماښام یې دوه اکاګان راغلو، د نجیب پلارسیدو ،د عبدالله پلار احمد.
احمد دومره په زوره زوره ژړل چې د وارۀ ټول ناروغان ورته حېران وو. یوار به یې د زینې سر په غېږ کې ونیوو بیا به یې د نغمې چې ښۀ یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته وویل ”لورې! ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، په شرمو یې وشرمولم. نه ستاسو تر مخ لوړکتلای شم، نه د وروښو. پربدي خو پربږده“. ټولوخپلې خپلې اوښک ې پاکولې چ ې احمد ونغمه ته په ژړغوني ږغ خبرې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”لورې! هغه خلک له مورږه دوې ښځ ې غواړي ، په پرېدي خو يې فرق نشته - موږ بدنامي ور اړولې ده - که يې وتاته لاس ونيوو خو د کور د مړۀ اور بڅرکي به پوه کړي، لمبې به يې يو زموږ کور څۀ پر درسته قام وګرځي- موږ دا جوړه کړې ده چ ې ستا نکاح له نجيب سره نن نن وکړو - يوه سلطانه به پاته شي که يې کوله ټيک ده ، که يې نه کوله په مخه دې ښه شي“-

نغمې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې، د سر په اشاره يې ور سره هوکړه- کاکا يې يوار بيا سر په غېږ کي ونيوو ، په زوره زوره يې وژ ړل بيا يې پرېشانه را وکتل- دواړو د خپلو سترګو اوښکې پاکولې پله پسې ووتو- نغمه، زينبه او نجيب په هسپتال کي پاته شو - څو ورځې پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړی چې اوس کور ته ولاړ شئ- لس ورځ ې پس به يې بيا راولی-

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کي کښېنستو،لالا يې هم راغلی - د زينې او نغمې دا يو مشر ورور له نجيب سره يې روغبړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو بیا یې د نغمې سر په غېږ کي ونیولو. نغمې ژړل "لالا زما دومره شپې په هسپتال کي وشوې، تۀ دا یې نن راغلې".
" نغمې! تۀ خو په دې خبره یې چ ې بل څوك په کور کي نشته، ټول کارونه وماته ګوري" .
موټر ته وختو، موټر نجیب چلاوو . لالا یې په مخ کي ورسره ناست وو. نغمه او زینبه خور په شا کي په لارې نجیب مخ پر شا را واړاوو"نغمې! اوس لا په ښا ر کي روان یو ،څۀ ته دي زړۀ کېږي اوس لا ږغ وکړه" .
د نغمې وقلفي ته زړ ۀ کېدو ،هغه وخت ور په یاد شو چې مور لږ غښې شو بیا یې تر کور دباندي نه پرېښودو چې د قلفي والا ږغ به مو اورېدی . زینبې خور به چوکیداري کوله، زۀ به ورغلم قلفي به مي راوړې . یوه هغه مینجاری چې پټه په غرمه کي به زمونږ کور ته راتله . یوه ورځ عبدالله ولیده چې څه یې پر خولۀ ورتلو هغه یې ورته ویل".
نجیب "نغمې! تۀ ولي ږغ نه کوې ، څۀ ته دي زړ ۀ کېږي چې را وایې خلو".
"قلفي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالايې وخندل "په خدای که هغه د ماشومتوب عدت پرېږدي". نجيب موټر ودراوو، دوه اسکريم يې را واخيستو ،يو يې زينبې بل نغمې ته ورکړی ". نغمې په لارې څو کاچوغې ځيني وخوړې نور يې تر کوره په لاس کي اوبه شو. کور ته چې ورسېدو ، په کور کي د کور ښځې، ماشومان وربandي ټول وو . اکاګان، تربرونه ټول راغلو ښېښتنه يې ورسره وکړه . نغمه دننه ولاړه پرېوته. سترګې يې سره ورغلي وې چې په خونه کي يې ژړا تر غوږ شوه چې را وغورځېده. تنداره راغلې وه، زينبه يې په غېږ کي نيولې وه . د زينبې د خور وغيرت ته نغمه فکرو يوړه، حېرانه وه . تندارې د عبدالله مور ژړل، دې تسلي ور کوله. "لورې! مور دي خدای له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو يې په شرمو وشرمولو. په دې خوا را کتلای نه شو. لورې! چې دا مي واورېدو،نغمه يې له هسپتاله کور ته راوړه . هر څه مي وکړو تر وس مي ووتۀ را روانه شوم".

نغمې ته راغله ، ور باندي وغورېده (په غېږکي يې ونيوم)ډېرې اوښکې يې توی کړې. ښېخي تر ډېره وده پوال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه ،تر خولۀ يې څه نه وتو. اخر يې اوښکې پاکولې ولاړه شوه، ووتله".

څو ورځې پس د عبدالله د خسر د کورنۍ سړي و ښځې دوی کورته ورغلو. ډوډۍ يې وخوړه بيا يې دوی سړو ته وويل چې "مور نجونه څه، يوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو. مور په خپله لور ملامت يو. په څو څو واره يې ومور ته وويل ز ۀ دا سړی کوم . ما ودې سړي ته ور کړی، اوس چې مور سوچ وکړی خدای ته مو مخ کړی، خلګو ته شا. دا بدنامي هم ځان ته هم تاسو ته مور اړولې ده".

درې مياشتې پس د نغمې او نجيب وادۀ سره وشو. له هغې ورځې پس نجيب پر نغمه ورځ تر هغه بله ګرانېدو.

يوه غرمه نجيب ورته وويل "نغمې! څۀ ته دي زړۀ غواړي ".

نغمه چپ وه .

دۀ بياوويل اوس چ ې "تۀ خدای زما په برخه کړې اوس ته حکم کوه، زۀ حاضر يم".

"نجيبه! درځه چ ې ماځيګر دباندي ووځو ،جوړ په باغو کي وګرځو بيا را شو. تر هغهِ غټ توت لاندي کښېنو ، ،تر کم لاندي چې به مور په ټال کي ځنګېدو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لېونۍ داخلګ او کور به څۀ وای".

"هر څۀ چې وای ،وای دې زه دچاپه کیسه کې نه یم".
ماځیګر نغمې ځان تیار کړی، نجیب له مخه دا ور پسې
شوه ـ جوړ یې په باغونو کې ځان سترګی کړی چ ې کله به
نغمې د ماشومانو چل وکړی، ور باندې وبه غوځېده یا به
یې په غېږ کې ونیوو ـ نجیب به ژر په باغ کې شا و خوا
وکتل چې داسې نه وي په باغ کې څوك او ښلري یا وابنۀ
کوي ـ لمر لوېدو چې راغلو تر هغه توت لاندې کښېنستو ـ
نغمې نجیب په غېږ کې ټینګ ونیوو.
"دا هغه توت دی چ ې ما و تا به تر دې لاندې په ټال کې
ځنګېدو".
بیایوکړی چوپ ناسته وه په دې وخت کې دنجیب پام په بله
اوښتی وو

چې نغمې داسندره په خپل خواږه اوزکې له ځان سره زمزمه
کوله :ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ساعت کي مي ژړلای
په ساعت کي مي خندلای
چي په ځان نه پوهېدلای
زۀ هم هغسي وړه واى
نجيب چي سترګي وروارولي دنغمې سترګي له اوښکو ډکي
وي څڅېدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

د مودو مسافر چې د ېر ي کرېږ لاري ، لوړ ې ژور ې يې تر پښو کښلي وې چې پرې شوندي، تاکي پښې، ستړی ستومانه . يو ماښام د يو کلي له څنګه تېرېدو ، يو سړي ور ږغ کړو" څوك يې؟"

" مسافر يم" .

" چېري روان يې؟" .

" په مستقبل کي مقام غواړم" .

" وروره په خدای که مي پردې نزدې اوبجه (په دې نزدې علاقه کې)د چا په خولۀ کي د مستقبل يا مقام نوم اوربدلی دی . وروره! غلط به يې په دې دواړو نومونوکي . نه به د کلي نوم دا وي، نه به د هغه سړي . تۀ راشه پاته شه ، شپه به وکړو لږ به اوسا شې . سبا به که خير وو خپل سفر ته به دوام ور کړې" .

" نه وروره ! ستړی ستومانه يم ، که يوار کښېنستم بيا خدای خبر چې ولاړ شم" .

" تۀ راشه، پښتانه وای پر ماښام له هديرې هم سړی نه ځي" .

" هو اوربدلي مي دي وای که دي شپه پر بيابان شوه، هديره در نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هديره کي کوه " . له لار ې راواوښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربانه ته د مېلمانهٔ دې خبري ښهٔ خوند نه کړی ور چې زما کلی
او کور يې هديره وګڼلی ـ ومیلمانهٔ ته يې د روغبړ لاس ور کړی ـ
تر سرای د باندي سره ولاړ وو.
مېلمه " وروره! دې خبرې دي ښهٔ خوند نه کړی را چې زما کلی
او کور دي هديره وګڼلی" ـ
" وروره! که رښتيا درته ووايم چې تا راباندي بڼغ کړو ، ومانه
هغه د پخواني ساده قام خبره را په ياد شوه ـ دوی چې به ويل
پلانی هديره ولاړېده يا ولاړېږي" ـ
کوربه څه په تونده لهجه وويل " زهٔ نه يم سړی چې وتاته مي
ست وکړی" ـ
" نه وروره ! داسي نه چې ومانه يو ستا کور او کلی هديره
ښکاري ـ که رښتيادرته ووايم د پښتنو هر کور، هرکلی هديره
ده" ـ
کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه ـ کوربه لمخه ، مېلمهٔ ور
پسې وو ـ وړوکی سرای چې دوې خونې پکښې وې ، په يوه کي
کوربه او مېلمه کښېنستو ـ په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډۍ
راغله ـ وهرچاته معلومه ده چې ستړی او ستومانه وږی ډوډۍ
دومره په خوندخوري ،د مارهٔ سړي لاشوق ورته وشي ـ
کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه څومره په خوند ډوډۍ
خوري ـ مېلمه دې ته له هغه بلې خونې، د ښځې داسي بڼغ راتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زړونه یې لړځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې ـ یو ماشوم ته یې الله هوکول ـ مېلمانهٔ له کوربانهٔ وپ وښتل" وروره! دا ښځه دي څهٔ ده ماشوم ته چې الله هو کوي" ـ

" مور" ـ

" تهٔ چې د مور په دې ږغ کي الله هو اورې، څهٔ محسوسوې" ـ

" نه وروره! ز هٔ د ماشوم چیغې اورم ـ کله مي هم دې ته فکر نه دی شوی چې مور مي الله هو ورته کوي ـ نن مي هم تا فکر ور واړاوو" ـ

مېلمه وخندل " فکر خو مړ هٔ نه کوي ـ د ماشوم خپله مورچېري ده؟" ـ

" هغه د خدای په کار شوه ـ اوس یې (انا)زما مور ګزرانه وي ـ خیر ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را کړه ـ نوم دي څهٔ دی، د کوم ځای یې؟" ـ

" وروره! نوم نه لرم ځکه را وتلی یم، نوم په مستقبل کي غواړم ، په ماضي کي اوسېدم ـ په یوه ورور مي سبق ویلو هغه په پنځم کي سبق پرېښودی، ګرځېدو، لغړتوب یې کاوهٔ ـ نن دلته جنګ، نن ه لته غلا ، په دې سټړی شوم ـ نن د دې پر کور خلګ به راسره وو ،سوالونه کوه ، پور ور کوه ـ نن د هغه پر کور بیا خدای یو سړی پر مهربانه کړو ـ د چپړاسي(نائیب قاصد)نوکري یې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زماپه ښه نه شو.
بیا مي په نورو دوو وروڼوسبق شروع کړو . هغو یوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو . دواړه چرسیان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هیله وختته ، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د یوۀ اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه . د هغې خپلې خور لور بې بې نسیمه مي راو ښته ، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حمیده هم راو ښته . خپله لور بي بي فاطمه مي د نسیمې ورور (خپل خوریې) ته ور کړه . په درو سره مي سبق ویلو ، پوروته ، داروته، ستړ ې ورځ ې، سړې غرمې ، د   کلي پېغوروته مي پر یوړو . لنډه یې دا ، په دې درو   سره نجونو مي تر لسمه سبق وویلو.
خپله لور بي بي فاطمه مي وخپل خوریې ته واد ۀکړه   . دوی دواړو وروڼو ته مي وویل چ ې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي یو د بل زوی ته سره ور کړی . دا خپل کور به مو په ښاه سته وي . نور که نه وي سبا خو به دا خپل اولاد په پاللي وي .
یوه ورځ په هوټل کي ناست وم . د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دریمه ورځ راشې، زما له خپل اخبني سره دوستي ده .
"ښځه ځیني غواړې یې که یې ورکوې " .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په سرۍ (مخې)ده ، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي -

" حمیده یې وکوم زوی ته ور کوې" -

" هغه په ښار کي چې د لاریو، موټرو د ګریسوکار کوي" -

" وهغه ته چې یو توری سبق یې نه دی ویلی، تمامه ورځ په ښار کي لغړتوب کوي - ولاړېږه چې بیا دي مخ نه ووینم" -

" تۀ چې راسره نه یې نوخلګه به ضرور پوښتنه کوي چې مشر یې چېري دی چې کشران یې راغلي دي" -

" اوس دي کشر و مشر تر له وپېژندل - ولاړېږه، ولاړېږه خولۀ مي مۀ پرېکوه" - ده خپل څادر پر اوږه کړی، ګوتونه یې په پښوکول، زما پر خوا یې کتل ، هیله یې لاته وه ختلې - ما یې له دې واره په قسم هیله ور وکښه، روان شو-

څه موده پس یې هغه دویم ورور چې زما اخښی ،هم مي دوست وو (زوی ته یې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلی چې" زما دوستي ده - بي بي نسیمه ورکوم" -

" وچا ته" -

" د پلاني وزوی ته" -

" دا څۀ کوې، په کلو یې په خپل کور کي شپه نه ده کړې" -

" مړا تعلیم یافته دی" -

(c) ketabton.com: The Digital Library

" دې ته تهٔ تعليم يافته وايې چې د پلار په ښهٔ دی، نه د ورور۔ د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه يې ګزاره ده"۔

" نه، هغه يې ما ورونو ته ووېل۔ دا ذمه واري به يې کوې چې خپل کورته به ځي"۔

" ياره پخوانوڅومره ښهٔ ويلي دي (چې ډېرغوځې اخر پرځې(غوځارېږي))۔ هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړی بيا تر ننه د دوی کور مانه دی ليدلی، نه مي خيال دی چ ې ويې وينم۔ له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړی چې کومه لاره خپله کړمه۔ له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دايم چې په حال کي پر را روان يم، ځم به ځم چې تر کومه ځايه ورسېدم"۔

کوربهٔ " په حال کي دي څهٔ د مستقبل يا مقام نخښي ليدلي دي"۔

" ډېرې"۔

کوربهٔ " زما په خيال دا هر څهٔ په تقدير کي ليکلي وي۔ د انسان د وس خبره نه ده"۔

" منم دا ډېرو خلګو راته ويلي دي خو ما دا اراده کړې ده چ ې تقدير دي خپل کار کوي، ز هٔ به خپل۔ سره ګورو به چې خدای له ده شي که له ما"۔

کوربهٔ وخندل " ياره! دا لېونی مي نن وليدی چې له تقديره سره شکېلي(مقابله کوي)"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر د مځکې جنتي

د ژوند شپې او ورځې داسي تيريږي چې سړي ته درك لا هم نۀ ور کوي ـ انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا يو شی هم نشته ـ هر څوك وايي چې (اول ځان دی بيا جهان دی) ـ په تکنده غرمه کي به هم ذوليجه نۀ پريوته، تمامه ورځ به ګرځيدله ، لاس به يې نۀ دريدی ـ
غرمه به چپه چپايي وه ، خالي د ميچانو بنهاری به وو ـ
ذوليجه به د منا په خولۀ کي ناسته وه، خپل د ستني کار به يې را اخيستی وو،په لګيا به وه ـ
د نن سبا په وخت کي هم د دې لاسونه او پښې داسي چاودلې وې چې په هر چاك کي به يې خيري او تور کښې بند ول ـ
خدايه! د دې له حاله مو وساتې ـ د دې تر خولۀ کله هم نۀ داسي ګاى را ووتلی چې د سړي زړۀ په خوږ شي ـ کله چې به يې خوابښې را ووتله نو دا به په دربن کي ناسته وه ، تر ماځيګره به په خپلو سوچونو کي ورکه وه ـ خوابښې به يې په خښم ورته وويل ـ
"را ولاړيږه ـ زما د ماځيکر له ناستې څخه ډيره بد راځي چې څوك په دربن کي ناست وي بل ستا له دا تور تيکري ـ څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډيره ناسته پاسته مهٔ کوه ، خلګ به څهٔ وايي چې په کور کي خود ځای نهٔ ور کوي". دا به سپکه پورته شوه ،نور رېغ به يې نهٔ کولی . خوابښې به يې له ځانه سره وبړېده"اې زما خواره نصيبه! زما له دې ګورمه څهٔ وو . هغه ښاهسته زوی مي په اخته کړی چې بلهٔ کوزده مي هم ور له کړې ده او دې ذوليجې ته وګوره چې مور،پلار او ورونړو ته يې دوه وخته ډوډۍ هم نه شوه ور کولای . يو وارچي مي د ليورهٔ ښځه وه به ټکوله،هغه خو ښهٔ شو چې خدای له عذابه خلاص کړی بيا چې ورونړو له ولاړه . د ورينداركانو هغه بدي پښتو څخه بيرته زما در له راغله . زهٔ هم مجبوره شوم،دا مي زوی ته په نكاح کړه، ګني د ليور ښځه ډير زور غواړي چې سړی يې زوی ته په نكاح لګوي".
ذليجې د اوبو څخه ډکه بدنۍ را اخيستې وه "ها تنداري! دا اوبه واخله خپل اودس په وکړه".
"تهٔ نن ولي له ځانه سره رېغيږې او بل دا ستا لاسونه څنګه ککڼ دي . ماښام به بيا سليم خښم درته کوي".
"هغه نهٔ صفا کيږي . ما څو واره په ليپ ومينځل خو نهٔ صفا کيدل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ذولیجې! یو وار یې په ګریس ښهٔ غوړ کړه بیا یې په پلاستیک کښېږي وتړه ـ څنګه نه صفا کیږي“ـ

”له ما سره نهٔ ګریس شته او نهٔ خوشبوي صابن بل تنداري!ما هلته ګرده ورځ لوښي او د کوشنیانو وریان مینځل کله چې به مي نهٔ ومینځل نو وریندارګانو به راته ویل دغ سي ډوډۍ نشته اوس به دغه کارو ته ملا تړ ې ـ تنداري!تهٔ به ماته بدعا کوې چې ما په خولهٔ ستا زوی وکړی ـ زهٔ ستا له زویه هیڅ هم نهٔ غوارم ـ

ما مخکي هم له تا سره دوه کاله تیر کړل ـ زهٔ ستا په نیت نهٔ یم پوه شوې چې کله دي بد راسره کړي وي ـ خو زهٔ نن حالاتو تر دې را ور رسولم ـ د پلار کره، وریندارګانو هر رنګه بهتان پسې راتړل ـ تهٔ خپل زوی ته په خوښي واده ور وکه،زهٔ خوا نهٔ بدوم“ـ

”ذولیجې! زهٔ منم چې زهٔ او زما مشره مړوور به له تا سره د ښهٔ ژوند تیرولو کوشش کوو ـ خو داسي نه چې سبا دي بن راشي بیا هیڅ نهٔ کیږي ـ زهٔ به لکه مینځه د هغې او د هغې د بچیانو خدمت کوم“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذوليجه ولاړه خپلې کوټې ته . يو وار يې لاسو ته کټل بيا يې خپلو جامو ته . سليم چې ځنګه د مور کوټې ته ور ننوتی
"موره!زما بستره بيا چيري ده ".
"سليمه!ماشوم خو نه يې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته . هغه خوراکۍ ستا په انتظار وي . هغه يوازې ځنګه بيده شي،خلګ ولې را پورې خندوې".
"مورکۍ! په قسم چې هغې له زما زړۀ نۀ غواړي . زۀ خو وايم چې هغه اوس هم د کاکا کور والا ده".
"نو بيا دې نکاح د څۀ د پاره ورسره وکړه".
"څه ورشه . ما ستا د انا او د خپلې ميرې خوارۍ ليدلي دي . زۀ پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای".
سليم زړۀ را ټول کړی،کوټې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په بستره کې پرته وه . سليم شا وخوا په کوټه کې وکتل،په خونه کې يو پلنګ او شوقيس (چې د هغه هم شيشې ماتې وې) پروت وو . يو څو مات کډي کډي لوښي پکښې پراته وو بل هيڅ هم نۀ وو. يوه زړه کمبله پکې ه واره وه . پر پلنګ يوه زړه نيالي او يو بالښت پروت وو . سليم چې پر کټ پريوتی نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلنګ چیغکی شو ـ ذولیجه چې راټوله شوه "څوك یې؟،
څوك یې؟"ـ
"زهٔ یم ـ ناري مهٔ وهه"ـ
"سلیمه!تهٔ دلته پروت یې ـ تلتك د راوړم ؟"ـ
"یا ،یا ویده شه ـ ګرمي ده ،زهٔ په پټهو کي ویدیږم"ـ
"سمده"ـ
"موره!نن ولي داسي ناسته یې لکه یو شی چې د ورك وي؟"ـ
"هو امینې! ماښام لږ پر کراره ویده شوم ـ سلیم مي ماښام
ولیږلۍ د ذولیجې خونې ته، ما ویل لږ به ور سره عادت شي
ـ پلار یې ویل زهٔ سلیم ته وادهٔ ور کوم ـ ما ویل دومره ژر یې
نهٔ ور کوم چې د ذولیجې یو کوشنی ځینې وشي نو به دا پر
خپل اولاد کراره وي بل به سلیم هم لاس نهٔ ځینې اخلي"ـ
"والله موره!ډیره هوشیاره یې"ـ
"ای زویه! د بل د کور خواري ډیر زور غواړي"ـ
"بس موره! زهٔ خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنګه
خواښې را کړه ـ موره! تا به ذولیجې ته ویل چې لږ پ ر ځان
ګرځه"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه غریبه خو د ځان په فکر کې ګرسره نهٔ وي. داسي تك سپینه نجیلۍ وه چې را واده شوه. دا خو ګړده زما لېورهٔ تر دې حاله را ورسوله. ټوله شپه به یې ټکوله. هیروین چرس به یې په جوړول. دا بیخي کمه نجیلۍ وه،د ښځو ځای ته لا نه وه را رسیدلې چې موږ را واده کړه. هغه به کالي ځینې کښلي وو، د اور داغونه به یې ور وکول. موږ به د دې له ژړا څخه په غوږو کې ګوتې ن یږلې وې. بس دا وو چې هغه له ډیرو نشو مړ شو".

"سلیمه!تهٔ چیرې ځې؟".

"ځم د مورکۍ خونې ته بیا بازار ته ځم،سودا راوړم. که ستا شی پکار دی راته ویلای شې".

"سلیمه!تهٔ ولي له ماسره سمه ګپه نهٔ کوې. ما بد کار کړی دی که څنګه؟".

"زهٔ اوس ځم دا د وروسته خبرې دي". ذولیجه وچه ودریده. سترګې یې له اوښکو ډکې شوې خو دا هم پسې را ووتله. یور یې ښهٔ ځان سنګار کړی وو، د میړهٔ ګوټونه یې پالش کول. ذولیجې ورته کتل، تر خولهٔ یې هیڅ هم نه ووتل. دې هم دا ارمان در لودی چې ما هم د میړهٔ داسي خذمت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای لکه وریندارہ چې یې کوي ـ هغه میرۀ یې په دروازه کې ولاړ وو، دا ورته ګډه وه ـ

دا بیرته د خوابښې خونې ته راغله ـ سلیم خپل ګوتهونه پالش کول ـ مور یې دباندې وتلې وه ـ ذولیجې ورته وویل"را یې کړه ګوتهونه زۀ در پالش کړم".

"تۀ ولاړه شه خپل کار وکړه ، نور مې مۀ تنګوه".

دې د نغري لوښي سره ټول کړل،دباندې یې مینځل ـ

"ذولیجې وریندارې! تۀ د سلیم لالا ټوله کالي،شیان اوس لا خپلې خونې ته یوشه او ماښام چې راشي لږ ځان ورته جوړوه ـ تۀ په نارینه نۀ پوهیږې ـ تۀ به تر څو داسې چوپړ وهې".

"اوس مې هیڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي".

"زۀ در پوهیږم خو ستا ژوند به تریخ وي ـ خدای به یو خوږه برخه در کړي".

"دی هسې هم بل وادۀ کوي".

"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه ـ د دۀ به هم سر در خلاس شي". ذولیجه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او هم یې ماښام هغسې وکړل ـ ماښام چې سلیم خونې ته ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناسته وه ـ بل بالښته یې هم په پلنګ یښی وو خو د سلیم سر خلاس شو ـ

د ذولیجې د مخ بڼه نه سمیده ـ دهٔ به اوس د نور کور څخه پټ پټ شی ورته راوړ ی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله ـ خدایه! دې ته اولاد ور کړې ـ خو د ذولیجې سترګې،ژړې پښې او لاسونه نور هم تور واوښتل ـ سلیم او مور دا د ښار غټې ډاکټرې ته راوستله ـ د ذولیجې ټوله معاینات یې وکړی او ټي.وي کې یې هم وکتله ـ څهٔ وخت چې معاینات راغلل نو ډاکټرې مخ پر خوابنې ورا وګرځولی "تاسو څنګه انسانان یاست ـ د دې ټوله وینه وچه شوکې ده بل یې ژړی په ټول بدن کې ګډ دی ـ مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته شي او د دې سړې دي اوس لاخپل معاینات وکړې ـ دا تور ژړی دی ، د دې ماښوم او سړې دواړو ته لګیږي"ـ

خوابنې یې حیرانه شوه "خدایه! دا دې څهٔ غم راته جوړ کړی او د دې قسمت کې دې لانور څهٔ لیکلي دې"ـ

د سلیم معاینات لاتر اوسه صفا وو ـ هلته یې حفاظتي ستنې ولګولې ـ څو ورځې یې ذولیجه داخله کړه بیا یې بیرته کورته بوتله ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلیم هغه بلې خسرګنۍ حال ورا تیر کړی چې تهٔ خپل واده وکړه ولي چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د واړه حج ته ځي . دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذولیجه ګرځ بده خپل وس یې کولی خو په سلیم یې هم د مړوښي ارمان نه وختی. په مات زړهٔ ګرځیدله ، له سهاره یې نری نری درد کیدلی. ماښام چې یې ډوډۍ پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه .خوابښې پر زړغ کړی "ذولیجې!دا ستا هم عجبه بخت دی ،نهٔ دي د پلار پر کور ښادي وکړه او نهٔ د خسر. تهٔ خدای د څهٔ د پاره پیدا کړې یې. څو واره له ډوډۍ پورته شوې".

"زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم".

"تهٔ ولاړه شه لږ ارام وکړه. دا ډوډۍ به زهٔ پخه کړم".

ذولیجه چې ځنګه خونې ته ولاړه ،وینه یې را شروع شوه،له وینې سره یې ما شوم هم پیدا شو. خوابښې چې یې ور ننوتله دا بیا پر بل حال وه. سترګې یې ولاړې،لاسونه یې وچ کلک لکه لرګی. کوشني لا یو ساعت بغارې کړې بیا هغه هم له دې دنیا سترګې پټې کړې.

"اې ذولیجې!تا به ویل چې هغه به هم ورځ وي چې زهٔ به پر کراره شم،وګوره نن ځنګه کراره یې. ننن دي د هغه پښې خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پوره شو ـ په دې حال کي دي د خپل تکليف حال نۀ
وويلی ـ خدای مو دي ستا له حقه خلاسوي ـ تۀ سر د مځکه
جنتي يې"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ او څپلۍ

زرین ناګهانه له خوبه را ویښ شو . په ذهن کې یې ډول ډول یادونه ګرځیدل . داسي نه وو چې دۀ سوچ نه واهو ،نه یې خپله تیره شوې زمانه ور یادیده ،څو په دغه شپه د یادونو ډول د نورو وختونو له یادونو نه بیل وو . ګڼ شمیر واقعات یې بې ترتیبه په دماغ کې وو . هغه چې به کله هم سوچ واهو ،په ویښه به یې واهو. تیر شوی ښۀ یا بد دوران به ور یادیدو.

خو له خوارۀ خوبه ویښېدل او ناګهانه د سوچونو و یادونو حمله پرې کول اول وار وو . هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی،بیا دغو سوچونو او یادونو ولې پاسولم،له خوبه یې ولې را بیدار کړم .

بیا یې زړۀ ته تیره شو چې کیدایي شي داسي خوب دې لیدلی وي چې ستا یاد نه وي،د هغه خوب تعلق ستله ماضي سره وي او تۀ یې یو دم له خوبه ویښ کړی یې .

یو ځل هغه ور په یاد شو چې دی ماشوم وی، پلار یې د ښونځي تر مخ چهولې خرڅه ولې،دی به په نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتي(آدهي چهتي)له ښونځي را ووتو له پلاره سره به يې مدد کاوۀ. د چهول و پلېټونه او اوبه يې ماشومانو ته ور کولې. کوم ماشوم چې به له دۀ سره په يو ټولګي کې وو هغو به هم د دوی په ريړۍ کې چهولې خوړلې. دۀ به پلېټونه او اوبه ور کولې

بيا به مورکۍ ور ياده شوه چې هر وخت به ناروغه وه. بابك به دومره روپۍ نه در لودې چې د مورکۍ علاج يې کړی وای. د زرين سترګې له اوښکو ډکې کېدلې. دۀ داسې محسوسوله چې تر سوچونو مخکې يې هم ډېر ژړلي وي ، خو دۀ دا ټول سوچونه د خوب له کبله بلل. يو خوا خوب ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېښودو ....

هځه يې کوله چې دا ټول سوچونه وشړي او ويدۀ شي،خو د هر څومره هڅه کولو پس هم سوچونو نه پرېښودو چې خوب وکړي. زرين پر پلنګ پروت وو بيا را کښېنستو چې کوز يې وکتل،هغه پنځۀ کلن زوی او کور ودانه يې په خوب ويدۀ وليدل. په خونه کې ښه درنه خاموشي خوره وه. يوه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ېوالۀ ګهر وه چې ټك ټك يې كاوو او بل د د دۀ زړۀ وو چې ډب ډب يې كاوو.
بيا هغه وخت ور په ياد شو چې اسلم كاكو يو ورځ سهار وختي د دوی د كور دروازه،په له پسې په زوره زوره ټكوله چې دی ور وتلې ليا نه وو،هغه حكم وكړی چې "پلار دي را وغواړه". بابك هم له كوره راووتو.
"خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ ور ډبول".
"د چيش شي خير، پنځۀ كاله مخكي چې د كوم پور رانه كړی وو،هغه پيسې راكړه، بې شرمه سړيه. شرم خو تۀ نه لرې ،خامخا سړی دې ته مجبوره كوې چې سړی كورته در شي. د كور كمبلې،بشترې مشترې را وباسې".
بابك له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه قابو كړه. كورته ننوتی. دكورروغي كمبلې يې اسلم كاكو ته ور كړې. زرين ته هغه ورځ خاص هغه رنګه ور په ياد شوه،څنګه چې پر دۀ تيره شوې وه. اوښكې يې پاكې كړې،زړۀ يې ټوپونه وهل، د بابك معصومه څهره يې مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلې دورې کيده ـ د بابك خاموشي او د اسلم غوړمبی يې له دماغه نه وتو.

بيا يې هغه ورځ ور په ياد شوه   چې مورکۍ ډيره ناروغه وه،بابك له څو ورځې ريړۍ له کوره نه ويستله ـ د مورکۍ د وفات کيدلو،د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره خراب کړی چې له پلنګه را کوز شو،له خونې بهر را ووتو. اوبه يې وڅښلې،مخ يې ومينځلی ـ په کلا کي يې يو څو قدمونه واخيستل،بيرته راغلی خو سوچونه يې له دماغه څخه نه ووتو. بيرته پر پلنګ پرې وتو.

بيا يې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك   (بړستن) يې غورځولی وو ـ دی بيرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوی پر سر يې لاس ور تير کړی او تلتك يې پر سم کړو،سر ته يې کښېنستو.

بيا هغه وخت ور په ياد شو چې په اختر کي به ټولو ماشومانو نوې نوې څپلۍ او نوې کالې کړي وو. خو دۀ به هر وخت د کوشني اختر څپلۍ په لوی اختر او د کوشني اختر کالي په لوی اختر اغوستل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هغه څپلۍ ور یاد ي شوې چې اوس هم دۀ د برنډې په چت کي خوندي ساتلې وې.
د کوشني اختر ورځ وه، لمر لانه وورا ختلی. په دغه اختر زرین نوې څپلۍ نه درلودې. د تیر کال د اختر سپیرې څپلۍ یې وې چې پر دۀ لږ څه کوشنۍ شوې هم وې. زرین د نورو څپلو غوښتنه کړې وه. پلار یې ډیر خاموشه وو، هیڅ جواب یې نه درلودی. مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا دزرین په زړۀ تنا راغله، ټول بدن یې رږې شو.
د بابك هغه خبره یې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې یې ورته ویلې وو.
"زرینه زویه! هغه تاسو چې خط په کاږی، هغه رنګ اوبه څۀ نومیږي".
"هو لرم یې. بابکه! هغه ته توره ساهي وایي".
"هغه را واخله .... او ستا د تیر د اختر څپلۍ هم را واخله.........".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوك به ملامت وي

" پښتې خورې چې راتلې يو ګلاس اوبه راوړه.
ع‌دنانه! په ځواره مي درته ويلي دي ماته په خور مۀ وايه ،مۀ وايه . تۀ ولي سر نه خلاصوې . خير بل وار به په ترله درته وايم" .
دا له خندا شنه شوه ووته چ ې اوبه يې راوړې ، وع‌دنان ته مخامخ کښېنسته " تۀ اوس پوهېږې نه که په قصد کوې" .
" نه پښتې! ښه پوهېږم ، ما چې ځډې سبق ويلو هلته خلګو د اکا ،ماما په کورنيو کي واده نه کولو، شناخت ياري لا څه کوې . ولاړه شه کاکا يا تيندار به دي ووينې ،نه به په تا کي څۀ پاته شي نه په ماکي" .
" ګوره ع‌دنانه! زۀ له تا سره شناخت ،ياري نۀ کوم زما د واده نيت دی . تۀ د نورو په دود او دستور له ما ځان مۀ خلاصه وه . پر ما بل مېړۀ داسي دی لکه زلمی ورور" .
" ځه ولاړه شه ، پر مخ به داسي ځاپېړه در کړم چې ياد به يې لرې . تا ډاکټري د دې د پاره وکړه" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه د دې د پاره چې ځان اوخلګ ټول له مشکل او ناروغۍ څه وژغورم . ګوره عدنانه ! ته به له ما سره واده کوې ګني داسي چل به درسره وکړم ، په ځان به حېران يې . اوس ووځه چې څۀ دي په وس وي کوه يې" .

پښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لا نه و راغلی، دا به بيا د عدنان په خونه کي وه . عدنان چې به په خونه کي يوځای سره ينبي کتابونه خواره واره وليدو ، ډېره خوابه يې بده شوه ، د اکا و تنداري په وجه يې پښتنې ته څۀ نه شو ويلای .

يوه ورځ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسېره ينبی وليدو چې د ی د دوو نجونو په ميان(منځ)کي ولاړ وو، پښتنې ته يې پر مخ داسي څاپېړه ور کړه چې سترګو يې اوښکې وکړې .

پښتنې غبرګ پر وګرځوله " عدنانه ! ستا څۀ خيال دی، ته به په څاپېړو ما له ځانه بېله يا لېډي کړې" . عدنان دا هڅه کوله چې له ځانه يې ل ېډي کړي ، تنداره په دروازه کي ودرېده " پښتنې! ما په څۀ پسې ولېږلې، ته څه کوې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی . عدنان لاس له خولې واخیستو چې څه پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل . دا راغله په دروازه کې ودرېده ، یو لاس یې پر دباندې دېوال یښی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداشنه وه .

" نه مې درته وویل، اوس ښۀ شوې" . عدنان ور ولاړ شو ، دې داسې منډې کړې لکه له یو ماشوم سره چ ې بازۍ کو ې .

ماخوستن د پښتنې مور دا ټوله کیسه ، د پښتنې پلار ته وکړه .

" ښځې! دا خبره دې پر ځای پرېږده، پر خولۀ لاس ونیسه" .

سهار د پښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر ورور عبدالمناف د عدنان پلار ته دا ټوله کیسه وکړه چې دا هلک او نجلۍ دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتې وي . دی نه وي سبا یو بدنامې را واړه وي ، را رواڼې جمعې ته به یو څو کسه را وغواړو، دوستي به سره وکړو . سمه ده وروره!" .

ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپلې ښځ ې ګلدستې ته د دوستۍ کیسه کوله . عدنان خلاص کړی کتاب سره واړاوو " نه بابا! زۀ له پښتنې سره واده نۀ کوم" .

" شرم وکړه، تۀ څنګه زما و د مور په کارو کې رغېږې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابکه! ما درته وویل“ .

" هلکه لګوار شه ، ولي په ما هغه خبرې کوې چې مور دي نه ده په خبره“ .

عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې،تنداري اکا کیسه و مور ته تېره کړه .

" بابکه! دا یوحقیقت دی چ ې تندار ې پښتنه له ما سره داسي ولیدله . له حقیقته سترګې نه پټېږي لیکین خبره داسي نه داسي ده .... بل ما له یوې پېغلې سره و عده کړې ده چې تهٔ د ډاکټرۍ ډګري تر لاسه کړې، هغه وخت زهٔ له تا سره واده کوم“ .

" ښځې! تهٔ د دهٔ عذ ر پرېږده، دی به خود یو عذ ر کوي . تا به تر اوسه داسي پېغله لیدلې څه ، اورېدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي، دا له یو هلکه سره واده کوي“ .

" بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوس داسي وخت راغلی دی چې هلك و نجۍلۍ سره خوښ کړي ، خپلو کورنیو ته ووایي چې موږ واده سره کوو“ .

د عد نان خبر ې چا اورېدلې یا یې منلې . د جمعې ورځ راغله، خلګ راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمناف ته موبا رکي ور کوله ـ ښتنه دومره خوشاله وه
،هغه د چا خبره " پر یوه ښه څرخېده " ـ د عدنا ن په زړهٔ یو
لوی خدای ښهٔ خبر وو. نه په کور مځك ې د ناستي ځای
ورکاوهٔ، نه پر بیابان ـ
تمامه ورځ به یې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شي هلته لاړ شي
ـ شونډان يې پرې شوې ـ تمامه ورځ به یې په دې سوچونو تېره
کړه چې " ښتنه پرېږدم که ډاکټرحسينه ـ نه حسينه ځنګه
پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوښه ده بل مي وعده ور سره کړې
ده ـ یا راشي ښتنه پرېږده ، نه نه ځنګه یې پرېږدې ـ د هغه
پلار،اکا بدنامه کوي چ ې ټول خلک یې د انسانیت او
شرافت په صفت نه مړېږي " ـ په دې کي د عدنان له ډېرو
نیمه غوښه توي شوه ـ کورنۍ يې په دې اخته وه چې د دوی
د واده تیاري وکړي ـ
ښتنې ته بیا هم کیسې ته ردك نه ور کاوه ـ دا يې پوره
یقین وو چې " عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی وای
ـ ولې ټوله کورنۍ باك نه په کوي" ـ
عدنان چ ې یوه ورځ په سوچونو کي ورك وو ـ موبائل نمبرو
ته یې نه وکتل، پورته یې کړی " هلو،حسينه ځنګه یې؟" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" تهٔ دا خبرې پرېږده، تهٔ دا فون ولې نه پورته کوې ، درسته
کال وشو. ګنې درځي تهٔ فون نهٔ پورته کوې" .
حسينه " زهٔ څهٔ درته ووايم . عدنانه ولې خير خو به وي" .
" هو هو چې راشې درته وبه وايم" .
" نه نه اوس اوس به راته وايې" .
" حسينه! زهٔ خو په دې بلا اخته شوم ...." . ټوله کيسه
يې ورته وکړه .
" عدنانه ! تهٔ په دې زما فون نه پورته کوې . ما نه غوښتو
چې تا پرېشانه کړم" .
" خير دی چې زهٔ ژوندی يم له مړه ماره مهٔ وېرېږه " . فون بند
شو.
يو ماځيګر سپين موټر راغلی، يو سړی و ښځه په کې
ناست وو. د دوی په ګېټ کې ودرېدو ، د عدنان بابا ور
ووتو. ښځې و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس
روغبړ وکړو. باباپه دې سوچونو يوړی چې " ښځه او په لاس
روغبړ" . ښځې پر بابا ږغ وکړو " بابکه! ولې په سوچو کې
ورك شوې بل وخت مېلمانه نه دي درته راغلي که څهٔ" .
" نه لورې! راځي" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابا عدنان کور دی".

" یا لورې! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تللی دی. تاسو راځئ کور خو یې په شا نه دی وړی".

" نه بابا چې عدنان نشته ، موږ نه کښېنو".

" خیر لورې! له عدنان سره مو څۀ کار وو".

" هو دا مې بابا دی، عدنان مې په لیدلی . ما وعدنان د وادہ خبره سره کوله چې دی څۀ وخت تیاردی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

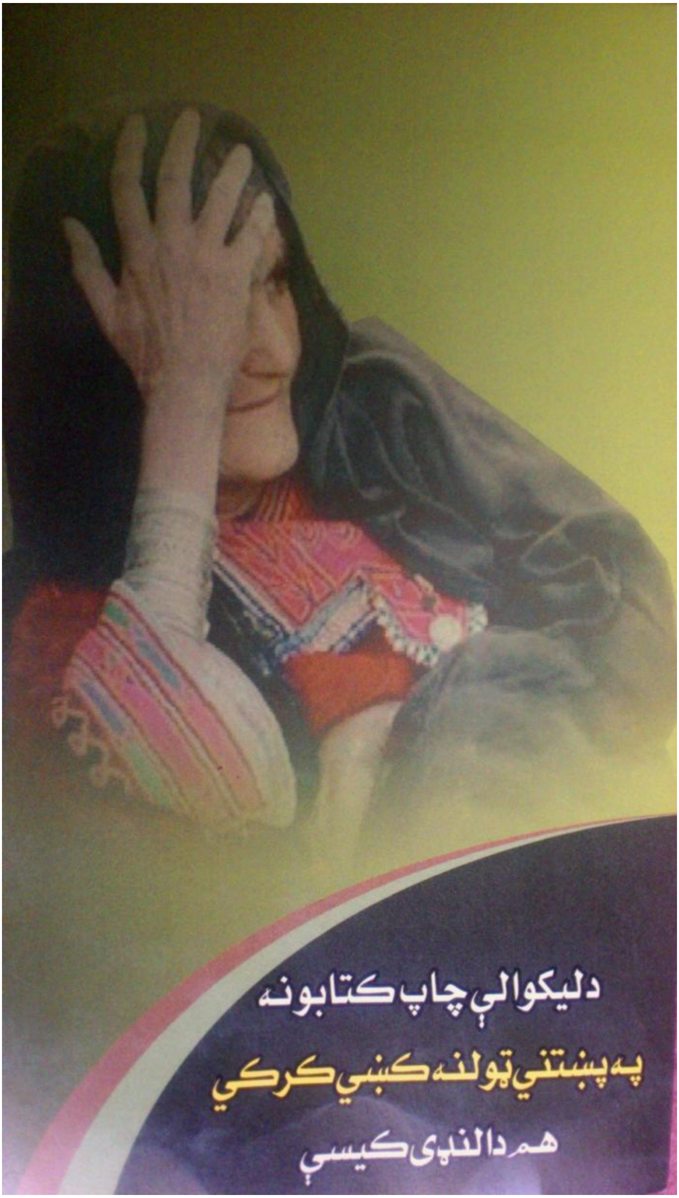

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library